

KOČKA MUZEJNÍ

Časopis Regionálního muzea v Jílovém u Prahy

■ ročník II / číslo 2

■ KVĚTEN 2024

■ www.muzeumjilove.cz

STŘEDOČESKÉ
KULTURNÍ
LÉTO

SETKÁNÍ
HORNICKÝCH
MĚST A OBCÍ

PETR BRANDL
SE VRACÍ
DO JÍLOVÉHO

PŘES ŽAMPAŠSKÝ
VIADUKT, ZLATÉ
ŠTOLY A PEPŘ

Vzácná návštěva v muzeu

Na duben a březen 2024 připravilo muzeum ve spolupráci s jílovskou římskokatolickou církví komorní výstavu věnovanou čtyřsetletému výročí převěcení kostela sv. Vojtěcha (z původního Mikuláše). Ve vestibulu byly k vidění liturgické předměty a panely popisující historii kostela; v další místnosti pak historické i současné kněžské ornáty spolu s fotografiemi s děním ve farnosti v posledních letech.

Výstava tak symbolicky uzavírala Rok svatého Vojtěcha, který farnost k výročí uspořádala. V neděli 28. dubna 2024 se konala slavnostní mše ke sv. Vojtěchovi, již celebroidal arcibiskup pražský Jan Graubner. Díky příměluvě administrátora jílovské farnosti Miroslava Auxta byla do programu J. Exc. Mons. Jana Graubnera zařazena také návštěva muzea, kde jsme ho krátce po 13. hodině přivítali. Spolu s panem starostou Peškem a farářem Auxtem jsme prošli výstavu, zastavili jsme se v expozici věnované Ostrovskému klášteru a na závěr návštěvě představili inovovanou přednáškovou místnost v přízemí. Pana arcibiskupa zaujal zdejší intarzovaný nábytek, pocházející ze zámku v Průhonicích. Nechyběla samozřejmě pověst o Edwardu Kelley, která (jak doufáme) návštěvě dokázala, že nejsme jen tak ledajaké muzeum!

Pan arcibiskup i pan farář od nás dostali na památku dárek s knihou a zlatinkami.

Velmi si této návštěvě vážíme a děkujeme za ni.

Veronika Stachurová Kucrová a Jana Pálová

Žirafí mánie

Nejstarší žirafa ve sbírce která byla vyrobena v Africe mezi lety 1948-1951 a jejím prvním majitelem se stal Jaroslav Novák, navigátor 311. československé peruté RAF.

V rámci výstavy Sbírá celá rodina si návštěvníci muzea prohlédnou zvonečky a otvíráky na lahve a také stovky žiraf různých velikostí, materiálových provedení a na různých předmětech, mnohé jedinečné a originální. K vidění jsou i obrázky žiraf, které kreslily nejen děti, ale také řada známých tváří: Karel Gott, Marta Kubišová, František Nedvěd, Karel Kahovec, Zora Jandová, Stella Zázvorková, Pavel Kantorek, Petr Nikl a další. Na děti čeká žirafí úkolovka, pátrání po zatoulaných žirafách a malá odměna. K vidění toho je hodně a na své si tak přijde úplně každý.

Přijďte a objevte spoustu zajímavostí! Tato výstava je pro všechny, kdo mají rádi žirafy a zábavu. Autorkou výstavy, která potrvá už jen do neděle 26. května 2024, je spisovatelka dětských knížek Irena Lachoutová.

Naše kniha Filmové Jílové vyhrála třetí místo za nejlepší publikaci na IX. ročníku soutěžení přehlídky turisticko - propagačních materiálů TURIST PROPAG, a to v kategorii Turistická informace roku.

Gratulujeme naší milé historičce a spoluautorce Veronice Stachurové Kucrové, jen tak dál!

Knihy o tom, kde se v Jílovém a blízkém okolí natáčely slavné i méně známé snímky, je k dostání na pokladně našeho muzea za 260 Kč.

Tak si pro ni přijďte, než se vyprodá!

Naše muzeum patří mezi nejlépe hodnocená místa na Mapy.cz. Děkujeme za Vaši podporu, která nás motivuje k neustálému zlepšování a vymýšlení nových výstav a kulturních akcí.

Svátek na Velký pátek

Na Velký pátek se otevřely brány k pokladům i v našich zlatých štolách! A početní návštěvníci si letos konečně mohli prohlédnout důlní díla, patřící do správy našeho muzea. A nejen to! Ve štolě Halíře na ně čekal doprovodný program s hledáním zlata a vystoupením šermířské skupiny W-Arlet.

INFORMAČNÍ CENTRUM ☎ +420 241 950 791 ✉ pokladna@muzeumjilove.cz

- předprodej vstupenek na představení a akce pořádané Regionálním muzeem
- informace o pamětihodnostech, přírodních zajímavostech, turistických cílech regionu a jízdních řádech
- informace o ubytování a stravování
- kulturní a sportovní přehledy
- turistické propagační materiály, razítka do turistických zápisníků
- nabídka pohlednic, map, místních i regionálních průvodců a publikací
- dárkové a upomínkové předměty z Jílového

Muzeum a informační centrum je otevřeno denně, mimo pondělí (pokud není svátkem)

ZÁŘÍ – KVĚTEN: 9 – 12, 13 – 16 hodin ČERVEN – SRPEN: 9 – 17 hodin

OBSAH

MUZEJNÍ STRÍPKY	2
SLOVO ŘEDITELKY	3
LETOŠNÍ SEZÓNA V MUZEU	4
SETKÁNÍ HORNICKÝCH MĚST A OBCÍ V JÍLOVÉM	5
PETR BRANDL SE VRACÍ DO JÍLOVÉHO	7
MUZEJNÍ AKADEMIE A VELIKONOČNÍ PŘEDVÁDĚNÍ	8
TEREZA Z DAVLE – VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ „KLIENTKY“	9
TAJEMSTVÍ PODMOKELSKÉHO POKLADU	10
NEJVĚTŠÍ NUGET NA SVĚTĚ	10
LACO DECZI – LEGENDÁRNÍ TRUMPETISTA	11
MEDAILONEK	12
OD SÁZAVY A VLTAVY NA OLYMPIÁDU	14
PŘÍBĚH FIFINKY	16
K.T.O. SLAVÍ 60 LET NA SCĚNĚ	17
PYTLÁCKÝ MORD POD PANSKOU SKÁLOU	18
Z MUZEJNÍHO DEPOZITÁŘE	19
NÁVŠTĚVNÍ KNIHA	20
KULTURNÍ TIP MUZEJNÍKA A TRAPSAVEC	21
PŘES ŽAMPAŠSKÝ VIADUKT A ZLATÉ ŠTOLY	22

ADRESA REDAKCE A VYDAVATELE:

**REGIONÁLNÍ MUZEUM
V JÍLOVÉM U PRAHY**
Masarykovo náměstí 16
254 01 Jílové u Prahy
☎ +420 241 950 791
✉ info@muzeumjilove.cz
www.muzeumjilove.cz

Kontakt do redakce:

✉ kocka@muzeumjilove.cz

Príspevková organizace
Středočeského kraje

Středočeský kraj

Vážení čtenáři a milovníci muzea,
s radostí Vám představuji třetí číslo našeho muzejního časopisu Kočka muzejní, které přichází s jarními dny, a doufám, že Vám je ještě více příjemné. Slunce krásně prozáří nádvoří muzea a při jarním kafičku se tu člověk cítí skvěle. Naše Fifinka však zůstává věrná křeslům, pohovkám, stolům a krabicím v oblíbených kancelářích, a jarní počasí ji příliš neoslovuje. Každé ráno, když přijdu do práce, si společně užijeme povinné ranní mazleníčko (viz foto). Fifinka vyskočí na stůl, hlasitě vrní a tiskne se ke mně. Po tomto ranním rituálu pak spokojeně usíná na celý den. To je prostě život kočky muzejní!

My se však v muzeu věnujeme „kromě spánku“ dalším činnostem. Momentálně nás nejvíce zaměstnává příprava expozice ZLATA. Dělá mi radost, že k nám stále přicházejí nové podněty a nápady. Někdy už je jich tolik, že si musím povzdechnout, protože expozice není nafukovací. Potěšilo mě např., že repliky zlatých mincí nám dělá firma, vyrábějící již 30 let státní vyznamenání, která se rozdávají 28. října na Pražském hradě. A majitel firmy mi je přivezl osobně na motorce do muzea. Když jsem se ho zeptala, zda by nám ještě vytvořil repliku jílovského pečatidla, řekl: *žádný problém* a do týdne jsme ho měli v muzeu. Nebo jsme sehnali ochotnou paní, která si nechala detailně vyfotit chrup. Nemá zlaté zuby, ale zlaté plomby! Díky navázání spolupráce s nedalekou firmou na zpracování zlata, uvidíte tento kov v různých formách a fázích. Dokonce by se mi líbila ukázka roztaveného zlata v lučavce královské. A možná nám poskytnou něco úplně „impozantního“. Ale co všechno bude realizovatelné, je zatím překvapením i pro mě. A uvěřili byste, že pro expozici ZLATA sháníme staré džiny Lewisky? Ano, i to bude součástí naší nové expozice. Jak to všechno dopadlo, se můžete dozvědět na **slavnostním otevření dne 7. září 2024**.

Než se jej však dočkáme, můžeme si užít léto v muzeu plném kulturních akcí. Koukněte na program Středočeského kulturního léta. Za sebe uvádím dva typy představení, které nelze minout (str. 4 a 11). A (nejen) o víkendech můžete využít našich tipů na výlety Posázavím, které můžete spojit s návštěvou muzejních štol.

Přeji Vám krásné letní dny plné slunce a věřte, že Vás kdykoliv ráda uvítám v našem muzeu. Vždyť Vaše přízeň je pro nás nejlepší motivací v další práci.

S úctou

PhDr. Šárka Juřinová

OBJEDNÁNÍ ELEKTRONICKÉ
VERZE ČASOPISU

V případě zájmu napište na redakční e-mail: kocka@muzeumjilove.cz v mailu stačí uvést pouze název časopisu a vaše jméno (další údaje nejsou potřeba). A hned po vydání každého nového čísla vám bude zdarma poslán e-výtisk Kočky muzejní.

Předchozí číslo se rozeslalo na 3215 mailových adres a další těžko odhadnutelný počet Koček přeposlali dál mnozí z Vás, za což moc děkujeme!

KOČKA MUZEJNÍ Č. 2/2024

Vedoucí redakce: PhDr. Šárka Juřinová (ŠJ)

Šéfredaktor: Michael Antony (MAT)

Grafická úprava: Kateřina Tomášková

Korektura textů: Brigita Vidimská, Bc. Hana Smolová

Spolupracovali: Galina Breburdová, Mgr. Dana Chmelíková, Mgr. Veronika Stachurová

Kucrová Ph.D., Jana Pálová, Mgr. Magdalena Dvořáková, Václav Šmerák, Marcela

Budská, Franta Hacker, Dana Vacková, Oksana Shyhaieva, Martin Frouz

Foto na titulní straně: Libuše Kušková

Uzávěrka dalšího čísla je 1. srpna 2024

Povoleno Ministerstvem kultury ČR, MK ČR E 24544

NEPRODEJNÉ!

DISTRIBUCE TIŠTĚNÝCH VÝTIŠKŮ

Tištěný časopis je k dispozici zdarma v Informačním centru, nacházejícím se v prostorách Regionálního muzea.

Letní sezona v muzeu – opět plná divadel a koncertů

Zažijte kouzlo Středočeského kulturního léta ve výjimečném prostředí našeho muzea! Už čtvrtým rokem hostíme pod širým nebem na malebném nádvoří muzea ty nejlepší divadelní a hudební soubory, a to díky podpoře Středočeského kraje. Čeká na vás neopakovatelná atmosféra, kde se snoubí historie s moderní zábavou. V rámci Středočeského kulturního léta se u nás návštěvníci pobaví a prosmějí letními podvečery.

Letošní sezonu symbolicky otevíráme již 30. května vystoupením kapely KLÍČ. Tato známá folková skupina se inspirovane renesančními a středověkými motivy, které dokáže převést do současného aranžmá.

Rockovou neděli zažijeme 9. června, kdy u nás zaduní festival Středočeská skutečná liga. Jde o soutěž talentovaných začínajících kapel, které když hrábnu do strun, tak se nám rozezvoucí i tabulky v oknech.

Dále pokračujeme svižnou komedií Můžem i s mužem (13. června), kde nás Vanda Hybnerová provede jednou narozeninovou párty a tajnými sny žen.

V pátek 21. června se necháme vtáhnout do vzpomínek na Waldemara Matušku při hudební produkci 60 let K.T.O.

A kdo holduje jazzu, nemůže si nechat ujít koncert legendárního trumpetisty Laca Decziho a Celula New York (16. června). My už víme, že když Laco foukne do trumpety, musíme si držet klobouky.

V trampském duchu proběhne také 18. ročník Muzejního potlachu (29. června). Celodenní festival trampské písně oživí a rozezpívají celé nádvoří muzea kapely jako Duo

Tornádo, Kamarádi staré řeky, Bandoleros, Duo Blanice a další.

Na vlně revivalu se svezeme 26. července při hudebním večeru skupiny ABBACz. A to přijďte opravdu všichni, protože legendární hity roztančí babičky, maminky i děti. O tatíncích a dědečcích nemluvě. Prostě tančí celá rodina a my se k vám rádi přidáme.

A na zklidnění ducha se ponoříme do barokní mystiky v představení o malíři Petru Brandlovi *Tři ženy a zamilovaný lovec*. Petr Brandl do Jílového patří, neboť v 18. století vlastnil podíl na těžbě zlata v dole Panny Marie Vítězné. Ve čtvrtek 8. srpna se k nám vrátí coby bohém, geniální malíř a štvanec žen.

Náš program je opravdu bohatý, a proto si vypůjčíme výrok od Petra Brandla: „V střídmosti ať žijí ti, kterým Bůh nedal schopnost se radovat.“

A my budeme rádi, když se k nám přijdete bavit, smát se a radovat. A vězte, že jste u nás vždy vítáni. Vždyť bez vás by to nemělo smysl. Děkujeme za vaši přízeň.

– ŠJ –

KONCERTY A DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ

- 30. 5. koncert skupiny
Klíč
- 9. 6. Minifestival
Středočeská skutečná liga
- 13. 6. Můžem i s mužem
divadlo
- 16. 6. Laco Deczi
& Celula New York
- 21. 6. Šedesát let K.T.O.,
vzpomínka na
Waldemara Matušku
- 22. 6. Muzejní noc s Trapsavcem
- 29. 6. Muzejní potlach
- 26. 7. ABBACz revival
- 8. 8. *Tři ženy a zamilovaný lovec*
divadlo
- 26. 8. *Láska z mládí*,
Divado bez zábradlí

VÝSTAVY A AKCE

- 21. 4 – 11. 6. *Tereza z Davle*
Výběr z Klientek
- 4. 6. – 29. 8. *Mosty času:
Davle jako Remagen*
panelová výstava
fotografií v parku
před muzeem
- 1. 6. – 1. 9. *Literatura s vůní lesa*
– 50 let Trapsavce
(vernisáž výstavy 22. 6.)
- 8. 6. *Den s voraři*
- 22. 6. – 1. 9. *Letní lidé*
– Fotografie
Františka Dostála
- 29. 6. – 1. 9. *Svět kostiček*
rodinná výstava

Setkání hornických měst a obcí

Iniciátorem tradice každoročního setkávání odborné i laické veřejnosti z oblasti hornické činnosti je Sdružení hornických a hutnických spolků České republiky.

Po pádu železné opony v roce 1990 došlo k výraznému posílení spolkové činnosti v České republice, která umožnila navázání mezinárodních kontaktů. Na rozdíl od předchozích let, kdy byly kontakty omezeny pouze na obchodní vztahy mezi podniky či regiony, se nyní otevřely nové možnosti pro spolky.

V roce 1996 Havířská jednota Altenberg z Německa kontaktuje Rudné doly Příbram s žádostí o informace a možnost spolupráce s českými spolky. Tento krok vedl k výměně informací o hornických a hutnických aktivitách a naplánování společných akcí. Úspěšná spolupráce byla potvrzena účastí čtyřiceti horníků z Altenbergu na Prokopské pouti v červnu 1996 a návštěvou padesáti Čechů, včetně hornické kapely pana Záruby ml. z Příbramě, na Německých hornických dnech ve Schnee-

bergu. Tato setkání posílila vzájemné vztahy a inspirovala příbramské účastníky k myšlence uspořádat podobnou akci v České republice.

Po roce příprav, debat a plánování se v září 1997 uskutečnilo první "Setkání hornických měst a obcí České republiky" v Příbrami. Tato událost nejenže oživila kulturní a společenský život v regionu, ale také položila základ nové tradici, která podporuje rozvoj regionální spolkové činnosti a upevňuje mezinárodní vztahy. Poté již pokračuje setkávání hornických spolků a příznivců z řad veřejnosti každoročně.

Organizace hornického setkání

Vybrané hostitelské město se ujme organizace se všemi podmínkami a tradicemi danými Sdružením hornických a hutnických spolků České republiky. Jednou z nich je předávání putovního praporu hornických měst ČR novým pořadatelům, kteří přebírají štafetu od předešlého hostitele. Dalším důležitým mo-

mentem je vyhlášení cen Český Permon, které oceňují významné činy a úspěchy za uplynulý rok. Pro propagaci účastnických měst je zřízen propagační stánek a také se koná stužkování praporů spolků a měst, při kterém jsou prapory slavnostně ozdobeny.

Kromě těchto stálých prvků mají pořadatelé možnost přizpůsobit a doplnit program o další volitelné prvky, které mohou setkání oživit a přizpůsobit konkrétním potřebám a tématům. Pořadatelé mohou vytvořit plakát setkání, jenž bude obsahovat symboly a názvy všech účastnických měst. Během průvodu a představení na pódiu mohou být zastoupeny hostesky, které nesou prapory a představují jednotlivá hornická města. Speciálním prvkem může být také ražba pamětní mince nebo zhotovení pamětního razítka pro setkání. Pořadatelé mají rovněž možnost zahrnout další program tématicky spojený s hornickými a hutnickými tradicemi či s hostitelským městem, což setkání dodá osobitý charakter.

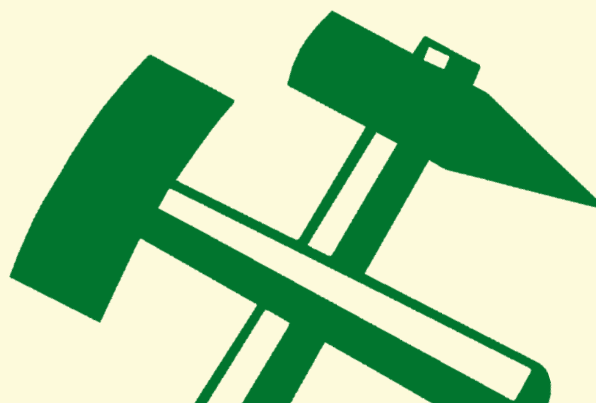
CHRONOLOGIE "SETKÁNÍ HORNICKÝCH MĚST":

1. setkání	6. 9. 1997	Příbram	15. setkání	16.–18. 9. 2011	Chodov
2. setkání	5. 9. 1998	Krásno	16. setkání	20.–22. 4. 2012	Chomutov
3. setkání	4.–5. 9. 1999	Zlaté Hory	17. setkání	6.–8. 9. 2013	Kladno
4. setkání	9. 9. 2000	Ostrava - Petřkovice	18. setkání	26.–28. 9. 2014	Český Krumlov
5. setkání	15. 9. 2001	Stříbro	19. setkání	19.–21. 6. 2015	Havířov
6. setkání	14. 9. 2002	Planá u Mar. Lázní – Drmoul	20. setkání	10.–12. 6. 2016	Příbram (současně 16. Evropský hornický a hutnický den)
7. setkání	6. 9. 2003	Sokolov	21. setkání	16.–18. 6. 20017	Chomutov
8. setkání	5.–6. 6. 2004	Rudolfov	22. setkání	7.–8. 9. 2018	Sokolov
9. setkání	25. 6. 2005	Ostrava Radvanice – Bartovice	23. setkání	21.–23. 6. 2019	Jihlava
10. setkání	16. 9. 2006	Příbram	24. setkání	12. 9. 2020	Žacléř
11. setkání	15. 9. 2007	Horní Slavkov	25. setkání	10.–12. 9. 2021	Most
12. setkání	5.–7. 9. 2008	Most	26. setkání	23.–25. 9. 2022	Kutná Hora
13. setkání	19.–21. 6. 2009	Jihlava	27. setkání	8.–10. 9. 2023	Ostrava
14. setkání	10.–12. 9. 2010	Stříbro			

PLÁN:

28. setkání	14. 9. 2024	Jílové u Prahy
29. setkání	2025	Jáchymov
30. setkání	19.–21. 6. 2026	Příbram

(současně 19. Evropský hornický a hutnický den)

Jílovský sCOUK 13. 9. – 14. 9. 2024

Pro město Jílové a muzeum začala organizace setkání již vloni 9. září 2023, kdy starosta města Pavel Pešek převzal v Ostravě symbolické světlo sv. Barbory a tím štafetu organizace ročníku 2024. A od té doby probíhaly na radnici pravidelné organizační schůzky se zástupci města a muzea. Probíral se program, zajištění občerstvení, trasa průvodu, propagační předměty, výroba stuh na prapory, shánění se sponzory atd. Nyní se již akce blíží a doufáme, že účastníci budou u nás spoko-

bude konat v sobotu 14. 9. a přivítá až 80 hornických spolků z České republiky, Slovenska, Německa a Polska. Akce nese letos název Jílovský sCOUK, přičemž couk znamená rudnou žílu a malé „s“ značí setkání.

Těšit se můžete na bohatý program, který nadchne nejen zájemce o hornictví, ale i širokou veřejnost. Akci zahájí v sobotu průvod uniformovaných horníků s kapelami městem, tzv. „hornická paráda“. V parku za muzeem budou probíhat středověké slavnosti s tradič-

Starosta Pavel Pešek a ředitelka muzea Šárka Jurinová v Ostravě

jeni, stejně tak jako obyvatelé Jílového, kteří mají možnost zažít hornictví v plné parádě.

Jsme rádi, že se konečně setkání Hornických měst a obcí uskuteční poprvé ve zlatém městě Jílovém. Náš zlatorudný revír i jeho bohatá historie si zaslouží pozornost celé hornické obce, a určitě máme co nabídnout.

Hlavní program letošního 28. ročníku se

ním královským průvodem, rytířskými turnaji, královskou mší, vystoupením kata i hrami a zábavou pro celé rodiny.

V Regionálním muzeu v Jílovém u Prahy bude možnost navštívit novou, interaktivní a doslova oslnivou expozici ZLATA, a k vidění bude mimořádně i replika Svatováclavské koruny. Doprovodným programem

Starosta Pavel Pešek převírá v Ostravě světlo sv. Barbory

na muzejním nádvoří bude alchymistická show Edwarda Kelleyho, tematický program pro děti atd. Návštěvníkům se také otevrou zdejší štol a řada památek – kostel Církve československé husitské, kostel sv. Vojtěcha a radnice. Stejně jako během předchozích setkání nebude ani na tom jílovském chybět předání světla sv. Barbory, patronky havířů, a putovního „fleku“ (kožené zástěry) se jmény dosavadních pořadatelů akce.

V neděli 15. 9. proběhnou v provozních hodinách individuální prohlídky štol a zlatého muzea. Akci pořádá město Jílové spolu se Sdružením hornických a hutnických spolků ČR a Regionálním muzeem v Jílovém u Prahy. Všechny podrobnosti k akci se dočtete na webových stránkách <https://hornicke.jilove.cz>

-šj-

28. SETKÁNÍ HORNICKÝCH MĚST A OBCÍ ČR
JÍLOVÉ U PRAHY

Petr Brandl se vrací do Jílového

Město Jílové a hlavně Jílovské zlaté doly za dobu své existence přitáhly vícero slavných osobností. Jednou z nich byl i nejvýznamnější představitel českého barokního malířství Petr Jan Brandl (1668 – 1735).

Autoportrét Petra Brandla

Díky výstavě PŘÍBĚH BOHÉMA v Národní galerii, která proběhla v roce 2023, netřeba tohoto umělce podrobněji představovat.

Víme o něm, že to byl vyhledávaný portrétista a malíř náboženských scén. Pracoval na mnoha významných zakázkách pro kostely a kláštery po celých Čechách. Jeho díla jsou známá díky dynamickým kompozicím, silným emocionálním výrazům a mistrnému zacházení se světlem a stínem. I přes svůj geniální talent ale raději dával přednost před barvami a štětcí okázalé společnosti. Jeho osobní život byl stejně bouřlivý jako jeho kariéra. Brandl byl známý svou vášní pro mladé ženy, hýření a hazard. Jeho manželství s Helenou Františkou Klossovou bylo plné napětí a neshod, zatímco jeho milostný život byl bujný a komplikovaný. Brandl často upadal do dluhů, aby udržel svůj okázalý životní styl, což ho nakonec přivedlo k častým útěkům před věřiteli.

Přes všechny osobní a finanční problémy Brandl zanechal významný umělecký odkaz v českém malířství. Jeho nejznámější díla zahrnují šest velkých oltářních obrazů pro kostel sv. Markéty v benediktinském klášteře v Praze-Břevnově, což je dodnes nejslavnější pražský soubor Brandlova díla dochovaný v autentickém prostředí barokní architektury.

Do Jílového ho přivedla vidina rychlého zbohatnutí

Chtěl si dopomoci k majetku investicí do těžby zlata. Spolu s několika kumpány zakoupil podíl na dole Panny Marie Vítězné na jihovýchodním svahu Anenského vrchu. Dokonce byl po určitý čas představeným zdejšího těžářského bratrstva a v Jílovém pobýval často i osobně. Kvůli zlaté horečce zanedbával i malování. V letech 1710 až 1715 mu z těžby plynuly výnosy, leč ty byly stále menší, až se opět zadlužil.

V Jílovém často pobýval, o tom svědčí i zápisy v matriční farní knize, kde se píše o jeho kmotrovství.

Z jeho pobytu nám zůstal v Jílovském muzeu obraz – poprsí muže – který je vystavený v expozici Jílové v odlesku zlata. Autorem však není přímo mistr Brandl, ale někdo z jeho okruhu. To nicméně neubírá na autentičnosti barokní kresby.

V další životní etapě ještě investoval Brandl do stříbrných dolů v Kutné Hoře. Vedlo se mu však už zle. Ze zápisu víme, že zemřel ve věku 67 let 24. září 1735 v devět večer v hospodě U Černého koníčka. V městské knize stálo, že sice vydělal za svoje obrazy tisíce zlatých, ale zemřel v největší chudobě. Když v hospodě omdlel, vynesli ho ven a položili na dvoře na slámu, dokonce se říkalo, že na hnůj. V bytě po malíři nezůstalo vůbec nic, dokonce se nenašly ani barvy a štětce. Za bydlení i jíd-

lo zůstal samozřejmě dlužen. Jeho spolustolovníci se mu složili na pohřeb.

Brandlův život by vydal na dobrodružný velkoofilm. Než však toto téma objeví v Hollywoodu, můžeme zhlédnout kouzelné divadelní představení Tři ženy a zamilovaný lovec na nádvoří muzea 8. srpna 2024 od 21:00.

Ze záznamů o jeho dlužích víme, že si rád dopřával kanárské víno, španělské biskvity, italský parmazán a mortadela, pistácie, rozinky a mandle, lanýže, kandované marony, citrony. Propadl také kouření. Vyhledával různé druhy tabáku a vlastnil početnou sadu holandských dýmek. Vedle toho nakupoval různá afrodisiaka k posílení mužské touhy. Rád se dobře oblékal, takže i krejčí patřili mezi jeho věřitele. Pro sebe a svého tovaryše nechal ušít obleky z hodnotného sukna, podšíváné brabantským hedvábím, potpěl si na kvalitní rukavice, nosil klobouk se zlatým prýmkem i kožešinovou čepici. Chtěl vypadat jako šlechtic.

**STŘEDOČESKÉ
KULTURNÍ LÉTO**

Tři ženy a zamilovaný lovec
divadelní představení

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy, nádvoří
čtvrtek 8. 8. 2024 od 21:00

Předprodej vstupenek na pokladně muzea a na www.goeut.net
Vstupné 350 Kč

Partnerské logo: GoOut, Regionální muzeum v Jílovém u Prahy, Středočeské kulturní léto.

Tři ženy a zamilovaný lovec

Divadelní hra společnosti Geisslers Hof-comoedianten nás přenese do doby baroka. Dostaneme se do těsné blízkosti Petra Brandla, jeho života, myšlenek, osudu. Přímo před námi ožijí jeho obrazy a sám mistr se svými přáteli, rodinou a milenkami. Strhující podívaná čerpá z dostupného životopisu Petra Brandla. Není nouze o dramatické události, stejně tak jako o humorné pasáže. Přijďte se přesvědčit, že pomocí hry světla a stínů lze oživit baroko přímo před vašimi očima.

– ŠJ –

Muzejní akademie je v plném proudu

V únoru jsme zahájili již osmý ročník Muzejní akademie, tentokrát se zaměřením na české archeology působící po celém světě.

První přednáška ročníku, věnovaná českým egyptologům a jejich světově uznávaným objevům, byla skutečně slavnostní. Úvodní slovo patřilo šéfce Egyptologického ústavu FF UK Mgr. Renatě Landgráfově, Ph.D., která představila fascinující výsledky bádání v pohřebišti Abúsír. Dr. Landgráfová, významná odbornice i charismatická řečnice, přitáhla pozornost svými detailními poznatky. Po její přednášce následovala živá diskuse, která jen potvrdila váš silný zájem o téma. S posluchači odcházejícími se slovy „lepší přednáška už snad ani nemůže následovat“, byla laťka nastavena opravdu vysoko.

PhDr. Martin Trefný, Ph.D. a překvapení od paní ředitelky

Přesto se následující měsíc podařilo udržet vysoký standard. V březnu jsme přivítali Doc. PhDr. Martina Trefného, Ph.D., který se ve své přednášce věnoval etruským lokalitám

Martin Trefný a Šárka Jurinová na (obědě?) archeologickém výzkumu v Kněžvesí u Prahy, 1997

v Itálii. Jeho poutavé vyprávění o životě a pohřebních zvycích Etrusků bylo srovnatelně fascinující jako úvodní přednáška o Egyptě. Zvláštní okamžik nastal na začátku, kdy si pro přednášejícího přichystala ředitelka překvapení – promítání společných fotografií z archeologického výzkumu, na kterém spolu před 30 lety působili.

Duben přinesl další výjimečný moment, kdy Doc. PhDr. Ladislav Stančo, Ph.D., ředitel Ústavu pro klasickou archeologii FF UK otevřel téma česko-uzbecké archeologické expedice v jižním Uzbekistánu. Jeho přednáška byla umocněna aktuální panelovou výstavou „Od Zarathustry k Čingischánovi – 20 let česko-uzbecké archeologické expedice“, což posluchačům poskytlo nejen slovní, ale i vizuální kontext.

A naše cesta pokračuje. V květnu se můžete těšit na kontroverzní téma týkající se Izraele, kde Prof. Filip Čapek, Ph.D. odhalil minulost skrze objevy možného chrámu Šalamouna v oblasti Tel Moca. V červnu pak znovu za-

Výstava věnovaná česko-uzbecké archeologické expedici

Velikonoční předvádění

S příchodem jara a brzkých Velikonoc se v sobotu 23. března v našem muzeu znovu pořádalo Velikonoční předvádění a právě velikonoční a jarní výzdoba muzea, provoněná horkými jídáši, pečenými beránky, mazanci, doplněná lineckými vajíčky, kuřátky i zající uvítala celkem 1328 spokojených návštěvníků.

V prostorách muzea, na nádvoří a v expozicích se nacházelo celkem 32 předvádějících stánků s tradiční bohatou velikonoční tematikou a ukázkami starých řemesel z lidové tvorby, například kraslice vyráběné technikou nanášení voskem s různými motivy, které si malovaly děti i dospělí, kraslice zdobené kuřičným šustím a nově si návštěvníci mohli vypálit svůj vlastní motiv do dřeva a prkýnek. Nejvíce byl v obležení pán s pomlázkami, které si návštěvníci mohli uplést, doplést,

nebo koupit.

V dalších stáncích si mohli koupit spoustu chutných, krásných, užitečných předmětů a dobrot – med přímo do včelaře, medovinu, domácí vajíčka, autorskou keramiku, patchworkové kabelky, tašky a prostírání, pohádkové knihy od místní autorky, masti, olejíčky a mýdla z bylinek, velikonoční perníčky a srdce, předměty z bílé keramiky, šperky z Jabloncké bižuterie. Nechybělo rozlévané proso s levandulí a levandulové sušenky, výroba a prodej dřevěných hraček našich babiček, kamínků a šišek a dokonce dílnička s výrobou svíček z včelího vosku.

Všem návštěvníkům patří naše velké poděkování za vytvoření společné krásné atmosféry a těšíme se na další předvádění.

– MAT –

vítáme do Egypta s Mgr. Lenkou Varadzinovou, Ph.D., mladou egyptoložkou, která se již nyní etabluje jako expertka ve svém oboru.

Připojte se k nám po letní pauze a pokračujte v objevování zajímavých témat světové archeologie.

– ŠJ –

Tereza z Davle – výstava fotografií KLIENTKY

Tereza z Davle s „Klientkou“

V neděli 21. dubna 2024 byla slavnostně zahájena výstava fotografií dámy české fotografické scény Terezy z Davle. Autorka se výstavou vrací do svého regionu. Část života strávila v Davli a část mládí přímo v Jílovém u Prahy.

Na vernisáž dorazilo několik desítek hostů a mezi nimi i některé „klientky“, tedy ženy z fotografií. Čestným hostem byl také reportážní fotograf Jovan Dezort (nar. 1934), který odborným okem zhodnotil vystavená díla a složil autorce poklonu.

Když se na dubnové vernisáži sejdou dva slavní fotografové: Jovan Dezort a Tereza z Davle

Výstava s názvem „Výběr z klientek“ představuje unikátní fotografickou kolekci Terezy z Davle, která ukazuje ženy, jež nejsou profesionální modelky, ale mají různé jiné profese. Tyto ženy si Terezu samy vyhledaly a za focení si zaplatily, což dává jejich portrétům osobitý rozměr. Každá z nich přichází do ateliéru

v Českém Krumlově s jasnou představou a cílem, a přestože nejsou modelkami, na fotografiích by to nikdo nepoznal.

Tereza využívá ve svém ateliéru přirozeného denního světla a vyhýbá se jakékoli retuši nebo grafické úpravě, což přidává autenticitu

a syrovost každému snímku. To vše umocňuje bezprostřednost a přirozenost zachycených okamžiků. Fotografie jsou často spontánní a nejlepší záběry vznikají v nečekaných chvílích během přípravy nebo v hravých momentech, kdy se k obrazu přidá i autorčin pes Rockefeller, který přináší do scény neformální a uvolněnou atmosféru.

Výsledkem Tereziny práce jsou fotografie, na kterých jsou ženy zobrazeny jako hravé, bezprostřední a plně radosti z procesu focení. Je zřejmé, že si focení užívaly, a tento pozitivní přístup je patrný i na finálních fotografiích. Ženy se rozhodly sdílet své soukromé snímky s veřejností, protože jsou na výsledek hrdé a mají z něho radost.

Na návštěvu u Terezy z Davle

Celkově výstava „Výběr z klientek“ představuje osvěžující a inspirativní pohled na fotografii jako prostředek sebevyjádření a osobního vyjádření žen, které stojí mimo tradiční roli modelky. Je to pocta jejich individualitě, kráse a osobní síle.

Fotografie si můžete přijít do muzea prohlédnout do 11. června 2024.

Nakládání obrazů

Příjemným zážitkem byla návštěva bydliště Terezy v Českém Krumlově. Při vyzvedávání fotografií nám Tereza ukázala své dva útulné ateliéry. Tyto kreativní prostory jsou umístěny blízko sebe na těžce ulici a Tereza zde má rozmístěny své umělecké fotografie téměř po celém domě. Při nakládání fotografií nám pomáhali nejen Tereza, ale i její mazlíci, kocour a pes jménem Rockefeller.

-ŠJ-

Víte, kde se našel největší nuget zlata na světě?

Welcome Stranger – největší nuget byl objeven v roce 1869. Tento příběh je ikonickým symbolem zlaté horečky v Austrálii. Začalo to úplně obyčejně, když John Deason, bývalý dělník z Anglie, při úpravě půdy na pozemku poblíž Moliagul v australské Viktorii narazil na tvrdý předmět. Co původně vypadalo jako kámen, se ukázalo být obrovským zlatým nugetem, který měl ryzí hmotnost 3 123 uncí (72 kg zlata). S Richardem Oatesem, svým obchodním partnerem, odvezli nuget za pomoci přátel, kteří jim poskytli osobní ochranu, do města Dunolly. Tam ho prodali londýnské bance za nevídanou sumu 10 000 liber. V dnešní době by tato částka představovala 3–4 miliony dolarů! Nuget byl natolik obrovský, že běžná váha v bance nestačila, a tak místní kovář musel zlato rozřezat na tři části. Původní nuget včetně zbytků horniny vážil pravděpodobně 241 liber (109 kg).

Proč název Welcome Stranger?

Deason přivezl zlatý valoun domů s tím, že musí manželce Catherine „něco“ ukázat. Catherine Deasonovou otravovaly neustálé návštěvy manželových „kamarádů“, které pravidelně zval na „skleničku“, a tak zvolala: „Doufám, že to není další nevitany cizinec!“ Deason odpověděl: „Ne, je to vítaný cizinec.“ A tak vznikl název tohoto pokladu.

Víte, že z Čech pochází největší zlatý poklad keltských mincí v Evropě?

Nicméně, Janota nebyl schopen rozpoznat hodnotu objevených předmětů. Pár jich se sbíral a odnesl domů pro radost svým dětem v domnění, že se jedná o mosazné knoflíky. Ale mezi obyvateli Podmokel se rychle roznesla zpráva o nálezů zlatáků a během krátké doby obec zachvátila zlatá horečka.

Trpká odměna za nalezený poklad

Židovský obchodník procházel vesnicí a nemohl uvěřit svým očím, když spatřil děti, jak si hrají se zlatými mincemi! Okamžitě je odkoupil a začal pátrat po dalších. Tím se jasně potvrdilo, že za vesnicí byly skutečně objeveny cennosti. Když se zpráva o nálezů obrovského pokladu donesla k uším vrchnosti, začaly pro vesničany pekelné časy. Všechny mince museli odevzdat a některé z těch ziskuchtivých ubožáků drábové uvazovali na lavici a mrskali karabáči. Našli se však jednotlivci, na které ani karabáč neplatil. Ti, kteří odmítli vypovídat, byli odvezeni na Křivoklát, aby zde byli podrobeni krutému výslechu. Většinu mincí si tak přivlastnil kníže Fürstenberk.

Kolik mincí vlastně poklad ukrýval?

Přesné množství mincí v pokladu zůstává nejisté, avšak odhaduje se, že původní počet mohl být 5 000 až 7 000 mincí, vážících 30–50 kg zlata.

Tajemství podmokelského pokladu

Letní bouře dne 12. 6. 1771 v obci Podmokly odhalila největší zlatý depot keltských mincí v Evropě. Prudký déšť rozvodnil místní

potok a silný proud utrl kus břehu, který odhalil neskutečný poklad. Zdejší sedlák Janata se vypravil v místě objevu sekat trávu. A jeho pozornost zaujal zářivý odlesk zlata ve vodě.

Teď už to nejen víte, ale repliku největšího zlatého nugetu, stejně tak jako repliku podmokelského pokladu uvidíte „naživo“ v naší nové expozici ZLATA.

Laco Deczi - Legendární trumpetista aneb – „trubka je taková svině...“

Laco Deczi vystoupí v jílovském muzeu již potřetí a nic to neubírá na jeho energii a elánu. Letošní koncert proběhne 16. června od 19:00 na nádvoří muzea. Kdo jste zažili jeho vystoupení v roce 2019 a 2021 víte, že to bude večer plný jazzových melodií a obrovské energie. Laco Deczi vás svou hrou nejen osloví, ale zcela pohltí. Navíc se osobně věnuje fanouškům a máte tak příležitost nechat si od něj podepsat staré desky nebo se jen tak s ním vyfotit.

Laco Deczi patří mezi ikony jazzové hudby, kterými se Slovensko a Česká republika mohou pyšnit na mezinárodní hudební scéně. Narodil se 23. března 1938 v Čeklicích (dnes Bernolákovo) nedaleko Bratislavy a svou hudební kariéru začínal již v útlém dětství, kdy si prosadil hraní na trubku. Tato vášeň se ho držela i v dospívání, kdy dal přednost hudební kariéře před studiem průmyslovky. Což jeho otec nelibě nesl a prohlásil, „že si vytroubil mozek z hlavy, protože se jednou mohl stát technickým úředníkem na Okresní správě vodních toků v Michalovicích“. Místo studia střední školy odešel Laco v šedesátých letech do Prahy, kde plně rozvinul svůj mimořádný talent. Na počátku kariéry se stal členem kapely Karla Velebného. V sedmdesátých letech nahrál svoje první sólové album Sentimental Trumpet se smyčcovými nástroji. Jako sólista byl členem orchestru při nahrávání desky Jazz Goes To Beat Václava Zahradníka. Na konci roku 1967 založil vlastní soubor Jazz

Celula.

Zlomový rok přišel v roce 1985, kdy emigroval do Spojených států amerických, kde žije dodnes. Založil zde kapelu s názvem Celula New York, se kterou dodnes objíždí koncertní turné jak v zahraničí, tak pravidelně i u nás. A dá se říct, že jeho koncertů u nás v poslední době přibývá. Je schopný a ochotný zahrát na soukromé párty, na lodi, na střeše galerie nebo v komorním klubu, stejně jako vyprodat velkou letní scénu. Vystoupení si užívá, má rád kontakt s posluchači. Nikdy neodmítne žádného fanouška. Ve svých interview často mluví o tom, že hudba je pro něj životní styl, způsob komunikace a výrazu emocí, který přesahuje jazykové a kulturní bariéry. Stačí, abyste se podívali na jeho letošní šňůru 2024. Přes jarní a letní sezonu má 60!! koncertů. Vzhledem k jeho věku je to neuvěřitelný výkon. Zřejmě trubení do nástroje posiluje srdce a mozek a další důležité orgány. U Laca však věřím, že dlouhověkost posiluje i jeho bezprostřední a veselá povaha. Ostatně, jak prohlásil Jiří Šebánek – „Laco Deczi je naprosto bezohledný výtržník, skandalista, provokatér, enfant terrible, sprosták, postrach slušné společnosti.“ A kdo znáte Laca osobně, či z rozhovorů v médiích, víte, že pro sprosté slovo nejde daleko. K jeho mluvě a přirozenosti to prostě patří. Najednou v jeho přítomnosti zjistíte, že mluvíte také sprostě. A nikdo se tomu nepodivuje.

Asi vás nepřekvapí, že Laco, se svým všestranným nadáním, se kromě vstupování věnuje i nahrávání, komponování, malířství

a herectví. Někteří z nás si jistě vybaví dnes již kultovní film Věty Chytilové Kalamita z roku 1980. Laco si tam zahrál roli strojmistra Doudy a se svou trubkou se postaral o působivý hudební doprovod filmu. Stejně tak mu jde i malířství. Řada obrazů se dostala i do prestižních galerií a našla si své kupce a sběratele.

Jeho umělecký styl příznačně popsal Jan Osten: „Z teoretického hlediska lze i říci, že Laco založil nový výtvarný směr, takzvaný Decziho československý socialistický surrealismus.“ Ke svým obrazům má Laco zvláštní vztah. Bývá zcela zaujat jen samotným procesem tvoření, a jakmile je obraz hotov, bez váhání ho daruje nebo prodá prvnímu zájemci, který se naskytne, dokonce se stává, že třeba obraz vyhodí z okna. Stejně jako k hudbě přistupuje i k dalším činnostem se svojí živelností, která ho činí originálním a neopakovatelným.

Pro mnohé je Laco Deczi žijící legendou, která nadále ovlivňuje jazzové hudebníky a fanoušky po celém světě.

„Trubka je taková svině, že potřebuješ mít ten nátlak, a když dva tři dny nehraješ, už je to poznat. Takže člověk celý den potřebuje, utrhuje... Jednou jsem potkal kámoše trumpetistu a ptal jsem se ho: ‚Co děláš?‘ A on povídá: ‚Dotrubuju.‘ Tak já taky dotrubuju,“ řekl Laco Deczi Paměti národa v roce 2019.

- ŠJ -

**STŘEDOČESKÉ
KULTURNÍ LÉTO**

Laco Deczi v muzeu

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy, nádvoří
neděle 16. 6. 2024 od 19:00

Předprodej vstupenek na pokladně muzea a na www.gouv.net.
Vstupné 350 Kč

GoOut Region

Muzeum se rozloučilo se svým „veteránem“ a přivítalo dva nové zaměstnance

Honza Váňa

Po sedmi letech a 274 dnech se s námi rozloučil náš vážený kolega Honza Váňa, který se rozhodl vstoupit do zaslouženého důchodu a věnovat více času rodině, chalupě a vnoučatům. Honza byl u nás zaměstnán jako geolog a vedoucí provozu štol, nicméně v rámci muzea se ujal i mnoha dalších úkolů. Jako skvělý organizátor se staral o energetické hospodaření, monitoroval spotřebu elektrické energie a implementoval úsporná opatření, což nám pomohlo úspěšně proplout energetickou krizí. Zároveň se zasazoval o technický stav budov a byl iniciátorem řady investičních akcí.

Honza rád pracoval s excelovými tabulkami, které uměl skvěle zpracovávat. Sestavoval plány a prognózy energetického vývoje. Rozuměl zedničině, energetice i dotacím. Kromě toho byl samozřejmě skvělý geolog. Rozumně jílovskému revíru, neboť jeho diplomová práce se týkala právě zlata.

A jako Garry Cooper

Honza byl známý svou klidnou a nekonfliktní povahou, díky které byl nepostradatelnou součástí našeho týmu. Možná jste jeho

vysokou štíhlou postavu vídali chodit po náměstí. Často nosil kožený klobouk a pro jeho místy kamennou tvář, se kterou často pokuřoval na nádvoří jsme mu mezi námi přezdívali Garry Cooper.

Ale já tady nepíši nekrolog, ale vzpomínku na skvělého kolegu Honzu:). Ano, chybí nám tady. Stále ho vidím v koutku nádvoří s jeho kloboukem a cigaretou.

Honzo, přeji ti mnoho šťastných chvil a zasloužený odpočinek. A doufám, že tě brzy uvidíme znovu v muzeu, kde ti s radostí ukážeme zlaté cihly, jejichž výrobu z wolframu jsi geniálně navrhl.

V muzeu však musíme jít dále, a proto s novým rokem přivítáme mezi sebou nové kolegy. Ráda bych vám představila Dana Bezděka, který nastoupil na pozici po Honzovi Váňovi a Milana Breburdu, který se ujal role správce budov. Oba pánové jsou skvělým přínosem pro náš tým a věřím, že se u nás budou cítit dobře. Nyní vám o nich povím více.

- ŠJ-

Daniel Bezděk

S Danem se známe již z dřívějších projektů. Naše zájmy se totiž prolínají v oblasti archeologie. Na Danovi se mi líbí, že se chce učit vše nové a vše, co potřebuje pro práci v muzeu. V otázce prezentace muzejní práce sdílíme stejný postoj – maximálně se otevřít a zapojit návštěvníka. Dan se snaží prohlídky nejen oživit, ale také je učinit atraktivními a přitažlivými pro nové návštěvníky. V krátké době, co působí v muzeu, již přinesl nové impulsy do prohlídek muzejních štol. Přijďte a na vlastní oči se přesvědčte o tom, co nového u nás můžete objevit ☺.

Dane, proč ses rozhodl pracovat v jílovském muzeu?

Tušil jsem, že v pracovním životě potřebuji nějakou zásadní změnu, a když manželka viděla vypsání výběrové řízení v muzeu, prohlásila, že to by bylo přesně pro mě. Nejdříve jsem nad tím mávl rukou, ale hlodalo to ve mně a hlavou mi začaly vířit nápady, co všechno by se dalo dělat.

Byl jsem polapen ☺.

Co předcházelo tvůj profesní dráze v muzeu?

Celoživotně se věnuji přírodním vědám. Měl jsem možnost pracovat ve výzkumu a vývoji v oblasti biotechnologií a nanotechnologií a tkářového inženýrství, což je nesmírně zajímavá věc, i když náročná. Napětí v práci jsem pak vyrovnával koníčky, právě třeba amatérskou archeologií, díky které jsem se, Šárko, seznámil i s tebou. Jak už jsem ale výše zmínil, má práce dospěla do bodu, kdy jsem nutně potřeboval změnu, a ta přišla jako na zavalanou.

Jak jsi oživil prohlídky ve štole Halíře pro sezonu 2024?

Díky spolupráci s Davidem Drahuským, dlouholetým nepostradatelným spolupracovníkem muzea, se podařilo prohlídku ve štole obohatit o rýžování zlata a některých dalších minerálů, jako například českých granátů a topazu. Dále je pro návštěvníky velice atraktivní slepá odbočka štoly, ve které umožňujeme hledání luminescenčních minerálů, které si pak samozřejmě mohou odnést domů. To baví děti i dospělé, což je moc fajn.

Co se ti nejvíce líbí a co se ti nelíbí? Je něco, co tě na muzejní práci překvapilo?

Co se mi líbí a zároveň mě moc mile překvapilo, je různorodost muzejní práce. Každý den dělám a zároveň se učím něco nového, to je skvělé. Nebaví mě to, s čím bojuji celoživotně a všude – lejstra :).

Pokud bys mohl vytvořit vlastní výstavu, na jaké téma by to bylo?

Vzhledem k mému celoživotnímu koníčku bych velice rád otevřel výstavu středověkých zbraní.

Ale třeba bych také rád v budoucnu otevřel naučnou stezku po zaniklých osadách na Jílovsku, to by bylo určitě zajímavé.

Máš již nějaký originální či vtipný zážitek z muzejní práce?

Mám pár veselých zážitků ze štol, ale chlubit se jimi nebudu, abyste nenabylí dojmu, že jsem úplně nemotorný :).

Jaké jsou tvé zájmy a koníčky?

Je to již zmiňovaná amatérská archeologie, dále numismatika, geologie, cestování, gastronomie a samozřejmě rodina.

Máš nějaký sen či přání týkající se muzea?

Mám. Byl bych moc rád, kdyby se pro muzeum podařilo otevřít další štolu. Máme vyhlídnoutou jednu konkrétní a pokud se to podaří, bude pro návštěvníky ohromně zajímavá.

Milan Breburda

Milan Breburda přišel do muzea díky mé silované kolegyni Gali. Je to totiž již 25 let její

manžel. A já jí za to moc děkuji. Milan se rychle stal neocenitelným členem našeho týmu. Kdo-koliv, kdo má i ten nejmenší domeček se zahrádkou, dobře ví, jaká to může být nekonečná práce, která pořád jen přibývá. A teď si představte obrovské muzeum s několika budovami a rozlehlým pozemkem. Proto mi spadl kámen ze srdce, když se Milan přidal k nám a vzal na sebe zodpovědnost za všechny ty složité technické záležitosti.

A mimo mikrofon – za tu dobu, co je v muzeu, jsem si opravdu oddechla. Protože má tu skvělou vlastnost, že za mnou nepřiběhne a nelíčí mi s očima navrch hlavy, „co je všechno špatně“ a jak „všechno bude průšvih“. Přijde, popíše situaci a řekne, že to zařídí. No, řekněte, že byste takového kolegu „nechtěli“. Prostě, je to balzám na nervy ☺.

Milane, proč jste se rozhodl pracovat v jílovském muzeu?

V jílovském muzeu jsem se rozhodl pracovat poté, co jsem dostal nabídku na pozici THP pracovníka a správce budov. Nabídka mi přišla velice zajímavá a myslím si, že zde mohu uplatnit své letité zkušenosti z oborů, kde jsem pracoval.

Co předcházelo Vaší profesní dráze v muzeu?

Před prací v muzeu jsem pracoval ve firmách, kde jsem zastával různé pozice od přípravy staveb, financování, obchodní a realitní činnosti.

Co se Vám nejvíce líbí a co se Vám nelíbí? Je něco, co Vás na muzejní práci překvapilo?

Musím říct, že práce v muzeu se mi líbí, je tu velice příjemný kolektiv. V současné době připravujeme prostory pro novou expozici zlata a na podzim nás čeká rekonstrukce části muzea, takže o překvapení určitě nebude nouze.

Máte již nějaký originální či vtipný zážitek z muzejní práce?

Jak jsem říkal, v muzeu je příjemný kolektiv, a tak samozřejmě dochází i k vtipným zážitkům, kterým se rádi zasmějeme.

Jaké jsou Vaše zájmy a koníčky?

Dřív jsem hrál aktivně fotbal, ale to mi už zdraví nedovolí. V současnosti se věnuji rekreačnímu volejbalu, cyklistice a rybolovu.

Máte nějaký sen či přání týkající se muzea?

Sen ani ne, ale přál bych si, aby všechno v muzeu klapalo jak má a úkoly, které máme před sebou, dopadly dobře.

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy Vás zve na výstavu

SVĚT KOSTIČEK®

TEMATICKÁ EXPOZICE MODELŮ UCELENÝCH EDIC TOVÁRNÍCH SETŮ A DROBNÉ VLASTNÍ TVORBY ZE SVĚTOVÉ FENOMÉNNÍ STAVEBNICE LEGO®

29. 6. – 1. 9. 2024

www.svetkosticek.cz

Více informací na [Facebooku](#) nebo na www.muzeumjilove.cz

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy

Středočeský kraj

SVĚT KOSTIČEK®

Region Český rozhlas FM 100,7

Muzeum je otevřeno denně, mimo pondělí (pokud není svátek) ZÁŘÍ – KVĚTEN: 9 – 12, 13 – 16 hod. ČERVEN – SRPEN: 9 – 17 hod.

STŘEDOČESKÉ KULTURNÍ LÉTO

Můžem i s mužem

divadelní představení

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy, nádvoří

čtvrtek 13. 6. 2024 od 19:00

Vstupné 400 Kč

Předprodej vstupenek na pokladně muzea a na www.gout.net.

Více informací na [Facebooku](#) nebo na www.muzeumjilove.cz

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy

Středočeský kraj

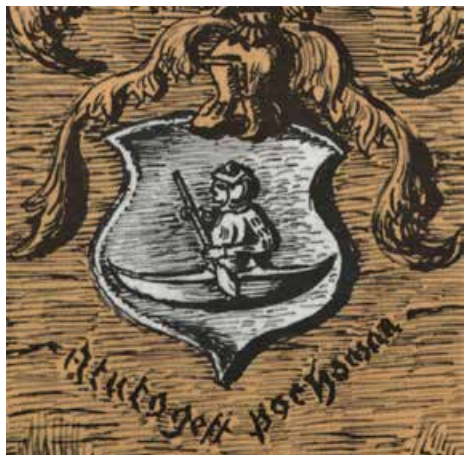
GoOut

Region Český rozhlas FM 100,7

VSTUPENKY ZDE

Od Sázavy a Vltavy až na olympiádu

S příchodem teplého období roku se naše řeky zaplní vodáky a někdy až v míře víc než veliké. Obliba vodáctví k nám nespadá jen tak najednou z čistého nebe. Předcházela jí totiž dlouhá a slavná historie, ve které vodáci ze Sázavy a Vltavy vítězili namistrovstvích světa a olympiádách...

Erb rytíře Zachaře z Pašiněvsi

Nejstarším naším rekreačním vodákem byl šlechtic Petr Vok z Rožmberka, který si usmyslil, že na lehké loďce spluje Vltavu z Českého Krumlova až do Prahy. Na této plavbě se za bouře málem utopil, ale byl na poslední chvíli zázračně zachráněn. O něco později se na českých řekách proháněl na podivném plavidle rytíř Zachař z Pašiněvsi. Na svých cestách po světě se dostal až mezi Eskymáky, u nichž se seznámil s kajakem. Plavidlo ho natolik zaujalo, že si ho po návratu do Čech postavil. Vzbudil tím náležitou pozornost a obrázek rytíře pádlujícího v kajaku se stal dokonce i náplní jeho erbu.

Vodáci v kaňonu Sázavy u Arroya, naproti Medníku, rok 1930

Na další rekreační vodácké plavby si naše řeky musely počkat dlouhá léta. Teprve v roce 1881 pluje po Vltavě z Českých Budějovic do Prahy veslice s posádkou čtyř anglických sportovců. Jeden z nich, jakýsi W. A. Green napsal do časopisu Richmond and Twickenham Times reportáž z této cesty, kterou zakončil větou, později hojně citovanou v českých turistických průvodcích: *Aikolivo jsme poznali v Evropě mnoho horských a údolních krajín, všichni jsme se shodli, že tato daleko předčí všechno, co jsme z toho druhu kdy viděli.*

První kánoe na českých řekách

O tři roky později nastává významný den v historii našeho vodáctví. Opět v tom „měli pádla“ Angličané, přesněji dva obchodníci se závodními koňmi Stewens a Bradley. Na svůj jihočeský pobyt u knížete Schwarzenberga si dovezli kanadskou kánoi, se kterou spluli Mašič, Vltavu a Labe. V Roudnici nad Labem jim v loděnici představitel Českého Atletického Clubu Ferdinand Zenke nabídl odkoupení kánoe. Oba pánové souhlasili, dopluli s ní až ke Střekovu, odkud loď poslali zpět. První kánoe na českých vodách byla pokřtěna jménem Vodník a dobře sloužila další půlstoletí.

V roce 1887 přichází na scénu jedna z našich největších sportovních osobností, tehdy sedmnáctiletý Josef Rössler-Ořovský. Pořizuje si malou loďku, se kterou splouvá různé části Vltavy. Po návratu z vojenské služby zakládá Č.Y.C. - Český yacht club a stává se velkým propagátorem vodní turistiky spojené s klasickým tábořením. V roce 1905 členové Č.Y.C. nechávají u truhlářské firmy Blecha a Mašek postavit první rýze českou kánoi.

Vážila 80 kg a po ní následovaly další zdokonalené a hlavně lehčí verze. Během několika let jsou na těchto kánoích sjety všechny hlavní české řeky. V roce 1910 objednává J. Rössler - Ořovský z Kanady šest kusů moderních kánoí potažených plátnem, které výrazně přispěly k dalšímu zkvalitnění jejich výroby u nás.

Zápis ve Staniční knize popisující přenášení kánoí do Záhoří. Autorem zápisu je Josef Rössler - Ořovský

Po skončení první světové války se kánoe stává běžným plavidlem na našich řekách a přichází vodácký rozkvět. Ten úplně největší byl na Vltavě a Sázavě. Obě řeky oplývaly romantickými kaňony a místy k táboření, na březích postupně vzniklo množství osad i sezónních kiosků. Pořídít si kánoi se proto přímo nabízelo. Například jen v Praze a blízkém okolí bylo počátkem třicátých let množství kánoí odhadováno na 2500.

Muselo v tom být obrovské nadšení, protože možnost dopravy kánoí na místo určení byla velmi omezená, nebo se muselo finančně složit na nákladní auto, což byla pro většinu tehdejších vodáků věc finančně těžko dostupná. Museli proto pracně koníčkovat proti proudům řek. V praxi to vypadalo následovně. V sobotu po práci se koničkovalo z Prahy po Vltavě. Někteří jen na Zbraslav (10 km), či do Jarova (13 km), nebo na Librajdu (21 km) a dál proti proudu Sázavy. Ale bylo tady dost borců, kteří koničkovali až nad Svatojánské proudy, do tehdejšího Záhoří (40 km). Svatojánské proudy tvořilo několik velkých zákrutů a někdo tehdy spočítal, že když by se kánoe přenesla přes kopec, zkrátila by se cesta o 4 km přejí. Postupně z tohoto přenášení vznikl jedinečný závod. Představte si, že máte

v nohách 30 km, táhnete za sebou dřevěnou kánoi vážící kolem 40 kg a pak ji na jednom místě, kousek za současnou hrází Štěchovické přehrady, vytáhnete na břeh, hodíte i se svojí tábornickou výbavou na záda a běžíte 4,5 km přes kopec s převýšením 180 metrů, do Záhoří. Rekordmanem se stal Eda Hromádka a jeho vítězný čas byl 24 minut.

Hluboko do noci se pak všichni oddávali společenským radovánkám, po kterých se jen trochu prospali a přes den spluli zpět domů.

A aby toho nebylo málo, tak někteří borci to dávali až na Sejcký ostrov - Tajemňák, který byl od Prahy vzdálený po řece celých 52 km a dnes je zatopen Slapskou přehradou.

Vítězné vavříny z olympiády

Nelze se potom divit tomu, co po takové náročné vodácké „rekreaci“ následovalo v závodní kanoistice, jejíž největší rozvoj začal v roce 1932, když se po českých řekách roznesla zpráva, že o rok později se bude v Praze konat 1. mistrovství Evropy v kanoistice a kajaku. Vodácká prestiž hnala všechny závodníky, mezi nimiž tehdejší sázavsko-vltavští vodáci měli výrazné zastoupení, do dalšího vysilujícího tréninku. A výsledky se dostavily. Místrem Evropy v jednotlivcích se stal Silný, následovaný Bóžou Karlíkem – Hudsonem. Ve dvojicích se mistry Evropy stali Alois Cígner a Šanda, následování dvojicí Vladimír Syrovátka – Rus a Felix Brzák (původním jménem Jan, ale pod přezdívkou Felix je uváděn i ve výsledkových listinách), kteří si na závody museli loď vypůjčit.

Během několika málo let ovládli naši vodáci kanoistická klání nejen na mistrovství světa, ale i na olympiádě. Jen v krátkosti výběr jejich největších sportovních vítězství:

Olympijští vítězové Bóža Karlík a Felix Brzák Foto: Oldřich Straka

Koníkování kánoí z Prahy proti proudu Vltavy, 1935

3. místo na Mistrovství Evropy v Kodani v roce 1934 (Bóža Karlík).

Olympijské hry v Berlíně v roce 1936 – dvě zlaté medaile. Na 1000 metrů v kánoi dvojic (V. Syrovátka – Rus, Felix Brzák) a dále na 10 000 metrů (Václav Mottl, Zdeněk Škrdlant). Nechyběla ani stříbrná medaile v závodě jednotlivců (Bóža Karlík).

Mistrovství světa ve Stockholmu v roce 1938 – 1. místo v závodě dvojic na 10 000 metrů (Bóža Karlík, Felix Brzák).

Bohužel následovaly válečné roky. Šampion Bóža Karlík ukončil svoji kariéru po vítězství na protektorátním vodáckém mistrovství republiky v roce 1940. Když po tradiční německé hymně zazněl ryze nacistický dovětek, vystoupil z řady a odešel pryč. Nakonec Tisíciletá říše neplánovaně skončila o 988 let dříve a na své předválečné úspěchy mohli naši kanoisté úspěšně navázat hned na olympiádě v Londýně v roce 1948. Odvezli si odtud celkem tři zlaté medaile, a to v kánoi dvojic na 1000 metrů (Felix Brzák s Bohumilem Kudrnu), v jednotlivcích na 1000 metrů (Josef Holeček), na 10 000 metrů (František Čapek). Navíc V. Havel s J. Peckou přidali v kánoi dvojic na deset kilometrů stříbro.

V následujících letech se závodní kanoistika dostala na mnohem vyšší profesionální

úroveň a doby, kdy někteří závodníci měli na svém dresu i malou vlajčku své sázavské či vltavské osady, skončily. Nicméně řeky zůstaly plné kánoí s romantickými názvy, na březích u nesčetných ohňů dál zněly trampské písně a v mnohých partách bylo napevno počítáno i s „letní vodou“...

S kánoí až k bílým útesům

Podívat se na IX. olympijské hry v Amsterdamu se rozhodl i Vašek Loch z trampské sportovní osady Slávia ve Svatojánských proudech. Coby vášnivý kanoista se spolehl na svoje vlastní síly a dřevěnou kánoi dlouhou pět a půl metru, ve které měl zabudovaný obyčejný budík a buzolu za 4 koruny. Bez jakékoliv publicity a sponzorů vyplul z rodné vltavské osady a po Labi se dostal až k jeho ústí v Hamburku. Odtud se plavil holandskými plavebními kanály a rovněž po moři do místa konání olympiády. Po jejím skončení pokračoval do francouzského přístavu Calais a dál přes kanál La Manche. Tato poslední část plavby bez jakéhokoliv doprovodu byla extrémně náročná. Foukal silný vítr, ze začátku přišlo, vlny dosahovaly výšky dvou metrů. Po dlouhých sedmi hodinách dřiny přistál Vašek Loch u lázeňského městečka St. Margaret's Bay, asi 6 km od Doveru a jeho výkon byl dodatečně oceněn mimořádnou bronzovou olympijskou medailí.

Michael Antony

Jak jsem se stala kočkou muzejní – příběh Fifinky

Moje působení v muzeu začalo jednoho horkého srpnového dne roku 2021. Ten den jsem měla obzvláště hlad, taky už se mi dlouho nepodařilo najít něco k snědku. A ještě mě bolelo břicho, není se

čemu divit, měla jsem v něm pět koťat. Byla jsem unavená a kovovou bránou z parku města jsem se protáhla na celkem útulné nádvoří. Když jsem zmapovala terén, všimla jsem si, že tam stojí člověk a dívá se na mě. Působil mírumilovně, tak jsem k němu šla blíž a on ke mně natáhl ruku. V té ruce byl kus rohlíku. Hodil mi ho na zem a já po něm skočila. Tedy po tom rohlíku. Když človíček uviděl, že mi chutná, přidal další kousek a další kousek a já cítila, jak se mi konečně plní břicho. Byl to strašně dobrý rohlík. Po jídle jsem cítila únavu a uložila jsem se přímo na tom nádvoří. Koukám, že to tam vypadá jako na zámku. Všude bylo čisto a úplný klid, který mě ukolébá ke spánku. K večeru jsem se probudila a nade mnou stál ten človíček a podával mi salám. Ooooo, jaká vůně! Zblajzla jsem ho hned a vlastně se mi nechtělo nikam dál odcházet. Zůstala jsem tam do rána. A ráno koukám, opět další přiděl jídla, a dokonce se se mnou človíček mazlil. Bylo mi tam tak příjemně. A jelikož péče o mně pokračovala i v dalších dnech, prostě jsem se rozhodla, že se to kouzelné místo zvané „muzeum“ stane mým domovem.

Ten človíček, co mě nakrmil první den rohlíkem, se jmenuje Honza, ale všichni mu tady říkají Síček. Postupně jsem se seznámila i s dalšími „obyvateli“ muzea. Hlavní je paní ředitelka. Ta našťastí rozhodla, po různých úvahách, co se mnou, že si mě tady necha-

jí. A ještě mě vybrala jméno – Fifinka. To je po psí holčičce Fifince ze známého komiksu Čtyřlístek. Prý kdybych byla kluk, tak budu Myšpulín:).

Ale ještě jsem prožila jednu nepříjemnou peripetii s koťatama, a to vám musím vyprávět. Ano, do muzea jsem přišla březí a dva měsíce na to jsem porodila koťátka. Porod probíhal v pohodě. Byla u mě paní ředitelka a Síček a taky moje „kočičí máma“ Oksanka. V říjnu roku 2021 tak přišlo na svět pět čilých koťátek. Jedno bylo bíločerno strakaté, jedno rezavě bílé, jedno zrzavé s dlouhou srstí a dvě černá. Udělali mi pelíšek v domečku, kde jsem měla pro sebe celý jeden malý pokojíček. Všichni byli z mých koťátek nadše-

ní. Paní ředitelka dokonce prohlásila, že to černobílé si necháme a pojmenovala ho Želvička. Také pro sourozence už jsme měli zájemce. Jenomže osud tomu chtěl jinak. Když byl mým mrňatům necelý měsíc, přišla ráno do mojí komůrky Oksana a uviděla tragédii. V noci se něco ošklivého přihodilo. Želvička byla mrtvá s prokousnutým hrdlem, zrzáček sotva dýchal, ostatní koťata byla vyděšená. Co se přesně stalo, vím jen já. Ale nikomu jsem to neřekla. V muzeu jim to stejně došlo. Prostě tam v noci vlezla oknem kuna a mě se bohužel nepodařilo všechny své děti ochránit. Navíc mě mrzelo, že si Síček chvíli myslel, že jsem koťata zakousla já! Polomrtvý zrzáček přes péči veterináře do tří dnů zemřel a přeživší koťata si odnesli noví majitelé. Po této události mě nechali vykastrovat a já postupně na tento smutný příběh zapomněla.

Dnes už jsem hrdým členem muzejního teamu a musím říct, že mi tady je nádherně. Mojí hlavní pracovní činností je poskytovat

animoterapii jak zaměstnancům, tak návštěvníkům muzea. Spočívá to v tom, že se povaluji v různých částech muzea a nechám se rozkošnický hladit. Různé střídám svá oblíbená místa. Jedno z nich je v ředitelně. Paní ředitelka mi každý den podstrčí kočičí snack a dovolí mi ležet u ní na stole. Ale nesmím ležet na klávesnici, to mě odstrčí a já se přesunu na gauč. Z gauče se nehnu celé dopoledne, a to ani když přijde návštěva. Pche – ať si sednou jinam, tady ležím já. Taky mám ráda knihovnu. Tam jsou totiž bezvadné holky Marcela a Veronika, moje další pečovatelky. Podstrkují mi smetanové přibíňáky a nachystají mi papírové krabice, ve kterých si tak ráda lebedím. A o víkendech, když se nedostanu do kanceláří, trávím dny na pokladně muzea u mých milých paní průvodkyň. Nachystaly mi tam polštář těsně vedle kamen – no, ideál. A nejraději mám paní průvodkyni Libušku. To je moje další kočičí máma. Kupuje mi moje oblíbené kapsičky. A navíc perfektně a ráda fotí, takže mám od ní mnoho portrétů. Návštěvníci mě také zbožňují, zvláště, když mě objeví v expozici, např. když spím na pohovce v tramském srubu a oni zjistí, že jsem živá:).

P.S. Na závěr vám prozradím, co se chystá. Paní ředitelka se spojila s jednou paní spisovatelkou, která píše knihy pro děti. A ona napíše knihu o mně. Budu tak nejslavnější kočka muzejní!

Jak jsem pozlobila Síčka. Ano, je pravda, že před lety jsem žrala suché rohlíky a dnes pohrdnu i šunkou. Proto Síček nechal v klidu na svém pracovním stole řízky a odešel z kanceláře. A já se zrovna rozhodla, že ty řízky ochutnám. Rozkousala jsem je na malé kousičky, potáhala po stole a stroubanku nasykala do klávesnice. Jejda, ten nadával! Ale já vím, že to tak stejně nemyslí. On mě totiž má děsně rád.

- Fifi -

K.T.O. - Kamarádi táborových ohňů slaví 60 let na scéně

Zakládající trio František Hacker, Vladislav Morava a František Turek

Mnohé písně hrané K.T.O. zlidověly a společná hraní s Waldemarem Maruškou se stala nezapomenutelná. V rámci svého turné k výročí kapely zahraje K.T.O. i v našem muzeu, a to v pátek 21. června.

Trampská a hudební skupina K.T.O. byla založena v roce 1963 jakožto muzikantské trio ve složení František Hacker (zpěv a kytara), Vladislav Morava (zpěv a kytara) a František Turek (zpěv a banjo).

Franta o vzniku kapely K.T.O. říká:

My jsme se považovali za následovníky těch starých trampských zpěváků, které jsme osobně znali. Mezi ně patřil Jenda Korda nebo třeba Jarda Mottl. S těmi jsme se scházeli. K.T.O. byla skupina, kterou oni v 1963 zakládali. Původně to byla stolní společnost, do které docházeli členové všech možných osad. Také jsme se scházeli v Riegráku (*v Riegrových sadech*). Od začátku tam byl Vladislav Morava a já, protože můj strejda Ludva Hacker dělal šerifa. Takže jsme tam hráli a zpívali od samých začátků. Do té doby jsme vystupovali jako trio pod názvem „Hacker, Morava a Turek“, protože jsme se prostě na žádném názvu nemohli shodnout. Jednou, když jsme šli na nějaké vystoupení, nám řekl šerif, že by bylo dobré mít nějaký název. A kamarád tramp Jarde Krejčíř řekl: „Tak se jmenujte K.T.O., když jste naši.“ A najednou jsme měli název. To se psal rok 1963. Byla to rajská doba, byli jsme jen tři a do každého auta jsme se vešli. Tenkrát byly v kurzu kabarety a estrády, a tři zpěváci, kteří jsou zároveň muzikanty a zpívají na jeden „širokáč“, to bylo ono! Jednou na Silvestra jsme takto objeli 11 akcí. V roce 1969 od nás odešel František Turek.

Do roku 1970 s námi hrával jako častý host Petr Třebický, který hrál do té doby se skupinou „Mustangové“, nebo Fery (*František*) Friedrich, původně jazzman, též hrál u Kučerovců na havajskou kytaru, i v jiných jazzových kapelách.

Od téhož roku 1970 hraje skupina v pestřejším nástrojovém obsazení - sestavu doplnili příchozí hudebníci od Mustangů - Zdeněk Skarlandt

- dvanáctistrunná kytara, zpěv, Petr Třebický - banjo a zpěv, Václav Vebr - basová kytara a Fery Friedrich - steelkytara. Na koncertech jsme zpívali Falladovy texty (*Buráky, Nelly Bly, Rivver boat*). Další texty pro nás psal Ronald Kraus (*Pláček v údolí, Polka pro banjo*). V tomto složení K.T.O. vznikly naše nejnámější trojhlasý Hacker - Třebický - Skarlandt. Natočili jsme tři LP - dlouhohrající desky (K.T.O.1 v roce 1971, K.T.O.2 v roce 1974 a o další dva roky později K.T.O. Dobrý recept). Za první desku - kterou Merina Krausová poslala kurýrní cestou přes americkou ambasádu - jsme později dostali pozvání na světový country festival do Nashvillu.

Od roku 1974 skupina úzce spolupracovala s Waldemarem Matuškou a jeho ženou Olgou Blechovou-Matuškovou. On sám nás oslovil a tím začalo naše spoluhraní. Měl, dle mého názoru, krásnou barvu hlasu a obrovské charisma. Uměl oslovit publikum od nejmladší generace až po tu nejstarší a písně, které zpíval, měly vždy smysluplný děj. Zažili jsme s ním chvíle veliké slávy. S Waldemarem a Olgou jsme se podívali čtyřikrát do Nashvillu. Bylo to v roce 1975, 1978, 1980 a 1983. Málokdo však ví, že pro výjezd do Nashvillu jsme museli udělat celkem 103 koncertů v tehdejších SSSR. Abychom do té Ameriky mohli vyjet, tak mne Waldemar vzal za ředitelem Pragokonzertu, to byl doktor František Hrabal, já jsem mu říkal o pozvání na světový country festival do Nashvillu. Hrabal řekl: „Já vás tam pustím, ale musíte napřed udělat hodně koncertů v Sovětském svazu.“ Já jsem se ho ptal, kolik je to hodně koncertů a on říkal sto. Šílené, že. No, a my je udělali. To by byl námět na román!

S Waldemarem Matuškou a Olinkou Blechovou-Matuškovou na zájezdu v USA v roce 1980

A v Nashvillu se stal zázrak. V zákulisí jsme si zpívali česky a s námi v šatně byl chlapiček. A ten chlapiček byl zakladatel bluegrassu Bill Monroe!!! Řekl, že musíme zpívat na jevišti česky a pak nás ještě pozval do americký přehlídky, tam bylo dvacet nejlepších amerických bluegrassových skupin amerických, které hrály k založení, k padesátému výročí *the Grand Ole Opry*, takže my jsme se prostě najednou dostali mezi dvacet nejslavnějších kapel, kde jsme vystupovali

v rámci tohoto programu Billa Monroea, a to se opravdu asi v dějinách country, myslím, nestalo nikdy nikomu, aby byl pozván na takhle důležitou americkou akci k založení *the Grand Ole Opry*! To byla opravdu exkluzivní věc, takže tím jsme byli poctěni. A pak jsme tam byli znovu zváni ob rok znovu a znovu, až do emigrace Waldemara.

Walda neemigroval z našeho služebního zájezdu, ale ze své soukromé cesty. Ale tady se na to nehledělo, a následky? Neptejte se, následky pocítujeme ve výměrech důchodů dodnes!

V osmdesátých letech, po emigraci Waldemara Matušky, Olinky Matuškové a Vladislava Moravy, přišli do K.T.O. Dana Hackerová a Miloslav Totter. Naštěstí přišel rok 1989 a konec ruské okupace. Pro veřejnost ale už vlastně K.T.O. neexistovalo. Takže devadesátá léta byla jakýmsi zmrtvýchvstáním, ale s podivem velmi úspěšným! Waldemar s Olgou za námi přijížděli a uskutečněné společné koncerty byly vždy vyprodány. Waldemar Matuška zemřel 30. května 2009 a o tři roky později bylo k jeho nedožitému 80. narozeninám otevřeno Muzeum Waldemara Matušky v Jaroměři-Josefově, které vlastní jeho kamarád, pan Miroslav Frost.

V roce 2013 jsme slavili v Lucerně 50 let kapely ještě v obsazení Hacker, Friedrich, Třebický, Skarlandt, Vebr, Hackerová, Žižka, Valajanis. Protože nám během těch deseti let zemřeli naši kamarádi - spoluhráči Fery Friedrich, Zdeněk Skarlandt a Václav Vebr, a Mirek Žižka onemocněl, tak naši šedesátku slavíme ve složení: František Hacker, Petr Třebický, Dana Hackerová, Jean Valajanis, Tomáš Faruzel, Jan Zvonař, Jan Kopal, Jakub Jiroušek a Zdeněk Puchmeltr.

Vzpomínky Franty Hackera sepsala Dana Vacková

STŘEDOČESKÉ
KULTURNÍ LÉTO

K.T.O. - Kamarádi táborových ohňů
slaví 60 let na scéně

Regionální muzeum v Jilověm u Prahy, nádvoří
pátek 21. 5. 2024 od 19:00

Předprodej vstupenek na pokladně muzea a na www.gout.net.
Vstupné 350 Kč

GoOut Region Jilovsko

Pytlácký mord pod Panskou skálou

V druhé polovině předminulého století se v českých lesích odehrávaly ozbrojené střety mezi organizovanými skupinami pytláků na straně jedné a lesním personálem na straně druhé. Měly někdy natolik masový charakter, že se pro tato střetnutí vžil název Pytlácké války. Ty šumavské ve svých románech skvěle popisuje Karel Klostermann, příběhy z Jizerských hor Miloslav Nevrlý a v našem Posázaví Jan Morávek z Kamenného Přívozu. Od Šumavy až po Křivoklátsko se přes Brdy táhnul řetězec strážných srubů, které měly místo oken střílny a ve kterých se hajní mohli bránit pytlákům do doby, než se dostavila pomoc.

Dnes Pytlácké války vzbuzují dojem romantiky, dobrodružství a chlápctví, ale v mnoha případech šlo o tragédie, které postihly i rodiny zúčastněných.

Nejinak tomu bylo v nočních hodinách dne 14. června 1888, kdy došlo v hornopožárských lesích na území obce Krhanice ke střetu mezi lesníky a pytláky: Hajný Dlabal byl na místě zastřelen a lesní Waldhauser těžce zraněn. Smutnou událost dodnes připomíná nedávno zrekonstruovaný pomník, postavený v údolí pod Panskou skálou, jež je oblíbeným a častým cílem turistických výletů.

Události z tohoto dramatického večera se dají zrekonstruovat nejen z krhanické kroniky, ale i z románu Divočina, svého času velice oblíbeného spisovatele Jana Morávka. Hajný Dlabal (u Morávka pod jménem Kaucký) a lesní Waldhauser (Lengr) získali informaci, že se známé firmy otec a syn Bartákovci (v románu Kubelíkovi) chystají k nelegálnímu lovu na loučce nedaleko Panské skály.

Rozhodli se tam na ně počkat a chytit je přímo při činu, čímž by se na dlouhou dobu těchto nezvaných hostů zbavili, neboť tehdy se pytláctví stihalo dosti tvrdě a hrozilo za ně i několikaleté vězení. Dlabal se skryl mezi kameny na okraji louky, Waldhauser číhal mezi stromy na protější straně. Ovšem rozdělili se i Bartákové, a tak se stalo, že ten starší vkráčel přímo do Waldhauserova zorného pole. Lesní na nic nečekal a na pytláka se s výkřikem vrhl. Ten během potyčky vylovil lovecký tesák a soupeři jedním tahem podřízl hrdlo. Myslivec padl k zemi a zůstal tiše ležet. V té chvíli do těchto míst přibíhal svému kolegovi na pomoc Dlabal. Namířil na pytláka pušku, ale než stačil cokoli říci, ozval se výstřel ze zbraně mladého Bartáka, jenž se nečekaně zjevil za hajným. Dlabal, zasažený do zad, okamžitě zemřel.

Bartákové patřili k drsným lidem, tudíž je nastala situace až tak moc nezaskočila. Zdálo se jim, že Waldhauser začíná chrčít, hodili ho tedy do močálu a navršili na něj ulámané větve. Pak vzali zbraně mrtvých a vyrazili k domovu. V půli cesty však otce zaskočily pochybnosti, co kdyby podříznutý lesní ještě žil, a tak se dvojice vrátila na místo

Pomník zastřelenému hajnému Dlabalovi v místě jeho úmrtí.

činu, kde zjistila, že Waldhauser zmizel! Těžce zraněný lesní se skutečně dokázal dostat ke své manželce do zhruba kilometr vzdálené hájovny, ale to už měl Bartáky těsně v patách. Z posledních sil za sebou zabouchl dveře, do nichž se vzápětí zavrtala kulka. Nastalo několikahodinové obléhání, statečná paní Waldhauserová opětovala střelbu z oken a mezitím ještě stačila manželovi poskytovat první pomoc. Rozzouření Bartákové, kteří chtěli za každou cenu zlikvidovat svědky svého zločinu, se rozhodli hájovnu zapálit, což se jim nakonec podařilo. Díky z daleka viditelnému ohni se sem však vypravili dělníci z nedalekého kamenolomu, otec se synem museli uprchnout a Waldhauserovi se tak zachránili.

Lesní pobyl dlouhý čas v nemocnici, ale díky řezné ráně na krku přišel o hlas. Přesto identifikoval pachatele a starý Barták dostal dvacet let vězení, mladý doživotí. Ten krátce po rozsudku požádal o návštěvu manželky a když přišla, v nestřeženém okamžiku se na ni vrhl a ukousl jí nos, prý aby ji zohavil a ona se znovu nemohla vdát. Waldhauser zemřel nedlouho potom. Barták mu nožem nepřetěl tepnu, proto nevykrvácel, ale došlo k poranění hrudní dutiny, z čehož povstal hnisavý zánět a následně otrava krve.

- MAT, FB -

Skalní stěna lomu V Doubí, ze které v románové úpravě spisovatele Jana Morávka skočí jeden z Dlabalových vrahů, aby nepadl do rukou četníků

Zajímavosti z depozitáře

Koncem letošního roku začne rekonstrukce části našeho muzea (info v dalším čísle KM). O tom „jak šel čas“ a muzeum postupně rostlo do své současné krásy, svědčí fotografie z našeho depozitu, které jsou samozřejmě porovnány se současným stavem.

Pohled z náměstí, rok 1947

Nádvoří, rok 1960

Pohled z místa, kde se dnes nachází park, rok 1960

Rekonstrukce Konírny a nádvoří, rok 1989

Návštěvní kniha

Deník, nacházející se ve vestibulu našeho muzea, někteří návštěvníci minou bez povšimnutí, někteří s chutí zapíšou svůj vzkaz. Vždyť potřebu zanechat podpis či stopu známe již z pravěkých jeskyní. A my jsme za to rádi, neboť je to pro nás důležitá zpětná vazba. Dozvíme se, co vás zaujalo, co se vám nelíbilo, co vzbuzuje emoce, co vás trápí... Ale, mezi námi, úplně nejrady máme pochvaly.

Takže „můžeš kreslit, může psát, ale listy netrhat“.).

- RED-

Přeji hezký den,
gratuluji ke krásnému a zajímavému
časopisu a děkuji za jeho zaslání.

Jiří M.

Všechno je zde dobře uspořádané.
Obdivuji všechny věci, které
se zachovaly i odborný
výklad pracovníků.

Děkuji.

J. M.

Děkujeme za návštěvu,
moc se nám tu líbilo
a těšíme se na příště.
MŠ Skřítek Pobádky

Nádborná expozice k Sekance
a Ostrovskému klásteru.

K.

Moc krásná výstava. Děti si
užily kvíz. Věrohodné repliky
nás vrátily v čase :).

Markéta

Zdravím Muzejní kočku Fifi,
přeposílám osadníkům Ztracenky
pro počtení.

Díky a ať se vám daří,

Adéla

Všechny expozice jsou velmi zajímavé. Mám také
velkou radost, že jsem na městském hřbitově úplně
nečekaně objevila hrob Marie Baborové - Čihákové
(1877- 1937), první doktorky filozofie na tehdejší
české univerzitě Karlo - Ferdinandově v Praze.
Promovala v červnu 1901.

Děkuji

Marie Š.

Krásná výstava
trampingu, i ostatní
prostory a výstavy moc
pěkné. Úžasný personál.

Siki za T.O. Vlci

Pepiček s babičkou tu byl
a moc se mu tu líbilo.

B.

Děkuji za velmi pěknou
výstavu k výročí kostela sv.
Vojtěcha, těším se na novou
expozici zlata!

Jaromír K.

Moc děkuji, přečetl jsem zatím jen kousek,
ale už teď lituju, že jsem až tak zdaleka.
Moc rád bych se na Vaši práci podílel, ale pro
starého dědka z Liberce je do Jílového opravdu
daleko. Navíc, jsem bývalý horník, i když
ubelny a ještě k tomu povrchář. Ale zkušenosti
a znalosti třeba z Mostecká a fandovství,
to mám. Ať se dílo daří.

K.

Na té Markově kronice
je fajn, že jsem se na jedné
fotce z roku 1960 našel.

Mat T.O. Paběrky

Chci tu, aby tu byli koně a víc zlata.

Agátka P.

2.A

Moc jsme si to tu užili! Krásná
výstava i koncert!

Fialka

Je to tu supr, tolik věcí si
můžeme vyzkoušet i si
nakreslit pěkný obrázek,
máte to tu překrásné.

N.

Děkujeme za krásné odpoledne,
děti byly nadšené a těšíme se na
příště.

ZŠ Zdiměřice

Skvělá a zajímavá expozice,
uvařili jsme i trampskou pánev.

Marta, Lea, Tom, Max

Moc děkujeme za skvělý program
o středověké vzdělanosti
a řemeslech.

4. třída ze ZŠ Kostelec u Křížků

Ahoj a moc děkuji.
Škoda, že to nemám do
Jílového blíž...

Pavka

Děkujeme a těšíme se až otevřete
expozici zlata.

Č.

František Tácha: Malíř a muzikant, který dává starým věcem nový život

To by člověk nevěřil, kam všude se dostane při přípravě expozice ZLATA. Např. do kouzelného ateliéru malíře Františka Táchy ve Vyšším Brodě. Dohromady nás daly staré dříny Lewisky. Pan František nám odpověděl na výzvu, že sháníme do nové expozice riflové kalhoty. A to, že vlastní staré dříny souvisí s jeho uměleckou invencí. Autor totiž maluje kromě jiného na

dříny. Svoji tvorbou tak dává prostor původním předmětům v novém kabátku. Mě v ateliéru hned zaujaly pomalované kytary. A to nejen tak pomalované, např. tam má i kytaru v kožichu, kterou popisuje jako „jako kytaru do chladného počasí“.

Jak sám autor o sobě říká: malováním se začal živit z nouze, když nezavádil o jinou práci. A tato nouze naučila Dalibora housti. Respektive Františka posunula ke kreativní tvorbě. Tácha rád experimentuje s materiály a předměty, které by jinak skončily na skládce nebo v ohni. Místo toho je proměňuje v umělecká díla, která mohou sloužit nejen jako estetické objekty, ale také jako připomínka recyklace a udržitelnosti.

Kromě toho, že je František Tácha malířem, je i muzikantem, trampem a velice milým člověkem. Celá tato kombinace mě zaujala a nesu v hlavě myšlenku na uspořádání výstavy malovaných kytar u nás v muzeu. Než se tak však stane, doporučuji navštívit pana Táchu osobně u něj v ateliéru. Můžete si návštěvu objednat na telefonu: 606 154 550 nebo napsat na mailovou adresu: postmaster@tacha-bs.cz. Autor Vás ochotně přijme a představí svou tvorbu. V ateliéru na Vás dýchne obrovská pohoda. František má navíc ke každému dílu příběh, který je milý, někdy vtipný, nebo až dojemný. Jeho díla Vás

pohládí na duši a budete odcházet s milým pocitem. A možná nejen s pocitem, obrazy a další instalace jsou prodejné. Pokud návštěvu spojíte s výletem po malebné krajině Pošumaví, odnese si úžasný zážitek.

- ŠJ -

Literatura s vůní lesa

Výstava věnovaná Trapsavci, jedné z nejstarších literárních soutěží u nás, bude otevřena 1. června. O tři týdny později, v sobotu 22. června, se vernisáž výstavy stane součástí Muzejní noci, spojené se křtem obsáhlé knihy o Trapsavci, vernisáží výstavy fotografa Franty Dostála, ohněm na nádvoří muzea a samozřejmě nebude chybět ani dobrá muzika.

Trapsavec je literární soutěž zaměřená především na tramping, ale je otevřená i pro vodáky, skauty, woodcraftery, horolezce, cestovatele a vůbec všechny, kdo mají romantickou duši a trochu toho psavectví a lásky k literatuře v krvi.

Trapsavec se poprvé konal roku 1971 a letos proběhl jeho 50. ročník, což z něj činí třetí nejstarší literární soutěž v republice – po Šrámkově Sobotce (68. ročník) a Halasově Kunštátu (52. ročník). Pokud jste si všimli, že počty časově trochu nesedí, je to proto, že tři ročníky Trapsavce se v době normalizace z důvodu zákazu nekonaly.

Trapsavce se za dobu jeho existence zúčastnila více než tisícovka autorů, a to nejen z České a Slovenské republiky, ale také z českých emigrantských kruhů v Kanadě, Německu, Rakousku, Spojených státech, Švédsku, Švýcarsku a Austrálii. Počet soutěžních prací za ta léta výrazně přesáhl deset tisíc.

Celá řada účastníků Trapsavce díky soutěži získala odvalu své práce publikovat a nepsat jen „do šuplíku“ a někteří z nich se stali renomovanými spisovateli, textaři nebo muzikanty. Mezi ty nejznámější patří Stanislav Zárybnický – Houla, Iva Synáková – Tapi, Hanka Hosnedlová, Ilka Pacovská, Milan Plch – Belmondo, Eva Obůrková – Šklíba, Jan Frána – Hafran, Jan Pohunek – Přebal, Jaroslav Šlejmar – Kutloch...

Trapsavce se podařilo udržet zcela nezávislým – nikdy nebyl pořádán ani zastřešován žádnou organizací. Vždy se jednalo o výlučně dobrovolnickou záležitost, jak už to u trampských akcí ostatně bývá zvykem.

Porota Trapsavce bývá jednokolová nebo dvojkolová, podle počtu příspěvků. Již tradičně se v ní scházejí básníci i prozaici, často také novináři, spisovatelé nebo písničkáři a za to půlstoletí porota hostila řadu významných jmen: Wabiho a Mikiho Ryvolu, Kapitána Kída, Honzu Dobiáše, Jiřího Nekvapila – Sinta, Vojtu Kidáka Tomáško, Františka Peřinu – Ještěra, Tonyho Linharta, Ivana Doležala, Oldřicha Bohadlo, Jiřího moravského Brabce a Michala Konečného – Juppa.

Výsledky každého ročníku Trapsavce se vyhláší u slavnostního táborového ohně, který se tradičně koná poslední květnový ví-

kend. Jedná se o celovikendovou akci v přírodě, jejíž součástí je přehlídka tvorby psavců za uplynulý rok, knižní veletrh, různé výstavy a koncerty trampských kapel. Akce se mohou účastnit všichni, kdo se zapojili do daného ročníku.

Magdalena Karelová

Přes Žampašský viadukt, zlaté štolý a Pepř

Žampašský viadukt

U výletu od nádraží Jílové u Prahy, přes Žampašský viadukt, zlatonosné štolý, rozhlednu Pepř a Regionální muzeum v Jílovém u Prahy nelze odhadnout délku jeho trvání, neboť po cestě je několik příjemně čas beroucích míst, na kterých lze zůstat a kochat se mnohem déle, než bylo plánováno...

Doporučený příjezd na nádraží Jílové u Prahy je Posázavským Pacifikem, a to jak ve směru od Prahy, tak i od Čerčan. V knize Filmové Jílové jsem se dočetl, že nádraží zlákal filmáře hned několikrát a v každém z těchto filmů dostalo i nový název. Například ve filmu Dynamit se jmenovalo *Dolní Hatě*, v Ne-

popsaném knoflíku *Nemilany*, ve Swingtime *Všeruby*, v Tiché bolesti *Jedlové*, v Kronice mladého Indiana Jonese *Belovar*. A ve filmu *Král komiků* přivítalo nástupiště samotného Vlastu Buriana.

Z nádraží vyrazíme po zelené značce, vedoucí podél trati ve směru na Prahu. Koleje překročíme hned za nádražím a po cca 80 metrech zase zpět, odkud se značka v mírném klesání proplete chatovou osadou (chataři cestu označili viditelnými ukazateli).

A teď pozor – zelená v podobě lesní pěšiny klesá lesem dolů a ve chvíli, kdy se dostaneme na úroveň dalších chat a na pěšině se objeví

Ve štolě Sv. Josefa Foto: Martin Frouz

kamenné schody, je nutné vyhledat doprava odbočující nenápadnou úzkou pěšinu. Její začátek je označen žlutým „flekem“ na stromě. Pěšina nás povede po vrstevnici kopce, je sice neznačená, ale nedá se z ní odbočit. K Žampašskému viaduktu to je po ní zhruba kilometr. Úzká vyšlapaná cestička se vine příjemným prosvětleným lesem s velkým množstvím malých skalek a údolí po levé straně se stále prohlubuje, až dává tušit počínající kaňon Sázavy. Tušení se stává jistotou při poslechu hučení řeky ze žampašského jezu. Nakonec se zvědavému poutníkovvi otevře i výhled na kaňon Sázavy a krajinu mezi Hostěradicemi a Krňany, vylepšený o malou lavičku pro pohodlné sezení. O pár desítek metrů dál už spatříme viadukt kamenně probleskující mezi stromy. Jedná se o druhý největší viadukt ve střední Evropě, a je jen o půl metru nižší než Nuselský most. A je krásný. Malou odbočkou vystoupáme až přímo k němu. Na místě nejkrásnějšího pohledu na něj se nachází ostrůvek lesních jahod, platí tedy, že kdo v červnu dřív přijde, ten mlsá. Na viadukt se vjíždí vlaky z tunelu – prostě romantika. Od viaduktu se vrátíme těch pár metrů zpět na naši původní cestu, která vede pod viaduktem a po chvíli přijdeme na úzkou asfaltku, která je zároveň i žlutou stezkou a vede vzhůru Kocourskou roklí směrem ke štolám Sv. Josefa a Sv. Antonína Paduánského. Štolý provozuje naše muzeum a do konce června jsou přístupné jen o víkendech, a to od 10 do 17 hodin. V červenci a v srpnu jsou otevřeny po celý týden kromě pondělí. Ve všední dny od 12 do 17 hodin a o víkendech a státních svátcích od 10 do 17 hodin. V září a v říjnu opět pouze o víkendech a platí stejné časy jako v červnu. A naši průvodci a průvodkyně provádí rádi a ledacos

Zájem o prohlídku štol sv. Antonína Paduánského

Rozhledna na Pepři

zajímavého o štolách a jílovském zlatohorním revíru vědí. Na závěr důležité upozornění - do štol mohou děti až od šesti let.

Od štol pokračujeme po cestě k Dolnímu Studenému a díky poloze jednotlivých domů není těžké uhádnout, proč osada získala takový název. Ostatně, o stálém chladu a stínu ve Studeném píše již Václav Morávek ve svém románu Plavci na Sázavě. Asi tři sta metrů od muzejních štol je vlevo u cesty pitný pramen Sv. Prokopa, který vytéká ze stejnojmenné štol. Pokračujeme dále a na naši žlutou se napojuje modrá stezka vedoucí od Luk pod Medníkem a obě nás společně odvádí od asfaltky na lesní cestu stoupající prudce vzhůru. Počátek stoupání nám zpříjemní krásná báseň Jaroslava Seiferta nazvaná Píseň o lásce. Stačí se pouze pozorně rozhlížet.

U posledního domu před vstupem do lesa se ve skříní u cesty nachází vetešnictví s pokladničkou, do které lze vhodit libovolný obnos a odnést si z výletu něco hezkého či užitečného na památku. Lesem vystoupáme až na rozcestí Horní Studené, kde nám cestu kříží naučná stezka Jílovské zlaté doly, která byla zřízena v roce 1988 jako doplněk muzejní expozice Zlata a od té doby je stále doplňována a vylepšována.

Naším dalším cílem je rozhledna na Pepři a k ní z tohoto rozcestí vedou dvě cesty. Ta první, vedoucí po modré přes Sv. Annu a dál po naučné stezce Jílovské vyhlídky, je delší a krásnější. Ta druhá, po naučné stezce (značena zeleně) Jílovské zlaté doly, je kratší, ale po silnici. Výhodu má v tom, že vede kolem víkendové Pivnice pod Pepřem, kde se dá i najíst, nebo si v horkém létě smlsnout na zmrzlině.

Telekomunikační věž na Pepři (448 m n.m.) postavená v roce 2007 je vysoká 31 metrů, vyhlídková plošina se nachází ve výšce 18 metrů

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy

a vede na ni 91 schodů. Z této volně přístupné rozhledny je díky její poloze a výšce kruhový výhled nejen na krajinu Posázaví, Povltaví a Prahu, ale při dobré viditelnosti i na Brdy, Čertovo břemeno, České středohoří a další kraje. A samozřejmě i na samotné Jílové, které z rozhledny připomíná městečko na dlani. Vrchol Pepře získal svůj název podle dolu Pepř, jenž dosahoval hloubky až 300 metrů a ještě v polovině minulého století byl centrem revíru.

Od rozhledny pokračujeme dál po naučné stezce Jílovské zlaté doly, která je v tomto úseku i naučnou stezkou Jílovské vyhlídky. Jedna z těchto vyhlídek se nachází asi 150 metrů za rozhlednou, vedle pozůstatků dolů Pepř. Na místě, kde se obě naučné stezky od sebe dělí, je kříž s lavičkou vybízející k odpočinku a třeba i k zamyšlení. Kříž je dílem Jílovského okraš-

lovacího spolku a je z něj krásný výhled na okolní rozsáhlé pastviny s remízky, které jsou lemovány kopci a vzdálenými lesy. Zůstaneme věrni naučné stezce Jílovské zlaté doly, neboť ta nás dovede již přímo do Jílového, ke kterému zvolna klesáme, opět s malebnými výhledy na město a jeho centrum, kterému dominuje kostel Sv. Vojtěcha a věž radnice. A určitě se k nám donese zvonění radničních hodin, oznamujících každou čtvrt hodinu přesný čas.

Stezka končí na náměstí, kde se nachází i naše muzeum se svým bohatým programem na letošní léto. A pokud vám cestou vyhládko, tak podle chutí a gusta jsou na náměstí k dispozici dvě restaurace – U Dušků a U Floriána, dále je nad náměstím příjemná cukrárna a hned naproti ní přes ulici i kavárna.

Vítejte v Jílovém.

Michael Antony

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy ve spolupráci
s Tramp Clubem Praha Vás srdečně zve na

19. muzejní POTLACH

uvádí Dana Vacková a Mirek Švenda

29. 6. 2024

od 13.00 do 20.00 hod.

VSTUPNÉ
200 Kč

ÚČINKUJÍCÍ:

Archa
Banderos
Duo Blanice
Duo Tornádo
a Čombe
BPT Zlín
Kamarádi
od Hvězdiček
Charli T.C.P
Saša samotář a Láďa
Zlořa TO Duha
Tomáš Pergl
T.O.Bum*Bej Plzeň

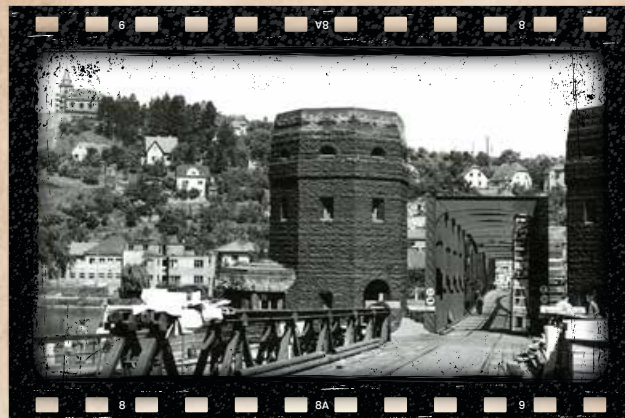
OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO / ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Více informací na [Facebook](#) nebo
na www.muzeumjilove.cz

Středočeský kraj

Region
Český rozhlas
FM 100.7

REGIONÁLNÍ MUZEUM V JÍLOVÉM U PRAHY VÁS ZVE
NA PANELOVOU VÝSTAVU V PARKU PŘED MUZEEM

MOSTY ČASU: Davle jako Remagen

VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ PANA MILOSLAVA ŠEBKA

4.6. - 29.8.2024

Více informací na [Facebook](#) nebo
na www.muzeumjilove.cz

Středočeský kraj

Region
Český rozhlas
FM 100.7

STŘEDOČESKÉ KULTURNÍ LÉTO

ABBAcz revival koncert

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy, nádvoří

pátek 26. 7. 2024 od 19:00

VSTUPENKY ZDE

Předprodej vstupenek na pokladně muzea a na www.gout.net.

Vstupné 350 Kč

Více informací na [Facebook](#) nebo
na www.muzeumjilove.cz

Středočeský kraj

GoOut

Region
Český rozhlas
FM 100.7

STŘEDOČESKÉ KULTURNÍ LÉTO

Láska z mládí divadelní představení

Regionální muzeum v Jílovém u Prahy, nádvoří

pondělí 26. 8. 2024 od 19:30

VSTUPENKY ZDE

Předprodej vstupenek na pokladně muzea a na www.gout.net.

Vstupné 450 Kč

Více informací na [Facebook](#) nebo
na www.muzeumjilove.cz

Středočeský kraj

DIVADLO
HŘZ
ZÁBRADLÍ

GoOut

Region
Český rozhlas
FM 100.7